

resurse. spirituale

Nr. 32 - 2015

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

RĂZBOIUL SPIRITUAL:

Victoria lui Cristos asupra
lumii, a firii și a diavolului

Armura lui Dumnezeu
George O. Wood | 3

Feriți-vă de spini lui Satan
Stephen Lim | 7

Vulpile mici
Marcia Lednicky | 11

Lupta ideilor, conceptelor și a gândurilor
Paul Alexander | 14

Perspective asupra lumii nevăzute
Terry Hanna | 18

Seria Penticostalul Complet - Partea a 4-a:
Practici penticostale: Botezul Duhului Sfânt
este o experiență distinctă
Mark Wootton | 23

Seria „Trăirea în Împărăție” - Partea a 4-a:
Restaurarea relației (2)
H. Maurice Lednicky | 25

Demonizarea și viața creștină
Doug Lowenberg | 30

Schiță de predică: Măreția lui Dumnezeu
Frank Vice | 36

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro
Website: www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef:	Warren Flattery
Traducător:	Elisabeta Chiriță
Editor:	Luca Crețan
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

ARMURA LUI DUMNEZEU

**O meditație asupra
pasajului 6:10–20 din
Epistola către Efeseni**

de **George O. Wood**

În războiul spiritual,
puterea trebuie exercitată
cu multă precauție. Să ne
asigurăm deci că *o exercităm
în maniera corectă și împotriva
adevăratului dușman.*

Iată și cum.

Fiind copilul unor misionari aflați pe câmpul de misiune din nord-vestul Chinei, lângă granița tibetană, am auzit destul de multe povestiri despre întâmplări supranaturale. Una dintre cele pe care mi le aduc aminte cel mai bine le avea în prim plan pe mama mea, Elizabeth Weidman Wood, și pe sora ei, Ruth Weidman Plymire, într-o noapte înfricoșătoare petrecută la un han chinezesc.

Mama și mătușa Ruth, ambele necăsătorite la vremea aceea, se aflau în China ca misionare. Imediat după sosire, ele s-au înscris la o școală pentru învățarea limbii și s-au cazat la un han din apropiere. În camera lor fusese așezat un idol budist. În cea dintâi noapte, ele n-au putut adormi deloc, simțind, pur și simplu, o puternică prezență malefică în cameră. Patul lor a început să leviteze. Prezență malefică era atât de apăsătoare că ele abia mai puteau vorbi. Într-adevăr, tot ce-au putut rosti ele a fost doar numele lui Isus, dar acesta a fost suficient. Prezența malefică a dispărut, iar Duhul Sfânt a început să le liniștească.

În limbajul modern, mama și mătușa Ruth au experimentat *o confruntare la nivel spiritual*. Prin credința în Isus Cristos, ele au alungat un spirit apăsător din camera lor. Atât lucrările lui Isus (Marcu 1:39), ale celor doisprezece apostoli (Marcu 3:14, 15; Fapte 5:15, 16), cât și ale apostolului Pavel (Fapte 16:16–18; 19:11, 12) au inclus exorcizarea. Iar exorcizarea continuă și astăzi să fie o parte a războiului spiritual.

Dar, deși războiul spiritual presupune confruntări la nivel spiritual, acestea nu iau întotdeauna forma exorcizării. În Efeseni 6:10–20, apostolul Pavel stabilește o legătură între putere, războiul spiritual și dezvoltarea rânduielilor și disciplinelor lui Dumnezeu.

Încolo...

Efeseni 6:10–20 începe cu cuvântul *încolo*. Acest cuvânt ne arată că ceea ce urmează constituie punctul culminant al învățaturii lui Pavel de până acum, nu doar subiectul final al epistolei sale. Pentru a înțelege ce spune el despre războiul spiritual, trebuie să ținem cont de ceea ce a spus în capitolele precedente ale epistolei sale.

Cu ani în urmă, Watchman Nee a observat că putem rezuma mesajul Epistolei către Efeseni în trei cuvinte: *șezi, umblă și împotrivește-te*.

Șezi descrie „poziția noastră în Cristos”: „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos Isus” (2:6). Așezarea noastră cu Cristos la dreapta lui Dumnezeu este acțiunea lui Dumnezeu care decurge din „dragostea”, „îndurarea”, „harul” și „bunătatea” Lui (2:4, 5, 7, 8). Când ne așezăm pe un scaun, ne lăsăm toată greutatea pe el. Tot

așa, când Dumnezeu ne așază cu Cristos, noi ne sprijinim toată greutatea mântuirii noastre pe harul lui Dumnezeu.

Umblă descrie „viața noastră în lume”: „Vă sfătuiesc... să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o” (4:1). Creștinii nu sunt niște leneși. Harul nu promovează pasivitatea; el ne ajută să ascultăm în mod activ de porunca lui Dumnezeu: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (2:10).

În final, *împotrivește-te* descrie „atitudinea noastră față de vrăjmaș”: „Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului” (6:11). Umblarea creștină nu este o plimbare prin parc. Efeseni 6:10–13 ne spune clar că umblarea creștină este o lungă și istovitoare luptă împotriva răului. Iar într-o luptă, scopul este să-ți menții poziția: a cădea înseamnă a fi înfrânt, dar a rămâne în picioare înseamnă a învinge.

Având în minte această schiță *șezi-umblă-împotrivește-te* din Epistola către Efeseni, vedem că războiul spiritual, departe de a fi preocuparea extraordinară a unei elite spirituale, reprezintă viața normală a fiecărui creștin pe care Dumnezeu l-a mântuit prin har, l-a sfințit în ascultare și l-a trimis să vestească Evanghelia unei lumi pierdute și muribunde. A fi creștin, așadar, înseamnă a fi în plin război.

Măreția Lui putere

Totuși, ca să lupți în acel război – și cu atât mai mult să-l câștigi – vei avea nevoie de o putere care depășește capacitatea ființelor umane. Victoria aparține unei puteri mai mari decât noi înșine. Acesta este motivul pentru care Pavel ne îndeamnă: „întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui” (6:10). Doar Dumnezeu poate câștiga acest război. Victoria este a Lui. Este și a noastră – doar dacă suntem în El.

Limbajul puterii divine predomină în Epistola către Efeseni. Pavel se roagă în Efeseni 1:19, 20 ca cei credincioși să poată experimenta „nemărginita mărire a puterii Sale”. El spune mai departe: „după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”. Această putere este subînțeleasă în 2:6, unde cuvintele înviat și *să șadă* descriu mântuirea noastră prin har. În 6:10, verbul „întăriți-vă” și expresia „puterea tăriei Lui” ne aduc aminte de cuvintele din 1:19, 20. Totodată, Pavel se roagă pentru credincioși: „Să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (3:16, 17); și „să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este

lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Cristos, care întrece orice cunoștință” (3:18, 19).

Lordul Acton a concluzionat foarte bine că „puterea tinde să corupă, iar puterea absolută corupe în mod absolut”. Bineînțeles că observația lui nu se aplică la Dumnezeu, în care se contopește atât puterea absolută cât și bunătatea absolută. Însă afirmația se aplică ființelor umane păcătoase, inclusiv creștinilor. Ca păcătoși, suntem înclinați să folosim greșit puterea și să abuzăm de ea, chiar și când o folosim, chipurile, în numele lui Dumnezeu și pentru scopurile Sale.

De aceea, ca și Pavel, noi trebuie să asociem exercitarea puterii divine cu persoana și lucrarea lui Isus Cristos. Prin puterea Lui, Dumnezeu a validat viața, mesajul și moartea ispășitoare a lui Isus Cristos înviindu-L din morți și așezându-L la dreapta Lui, în slavă. Iar prin puterea Lui, Dumnezeu ne-a mântuit prin har și ne-a chemat să trăim o viață sfântă ce culminează cu „statura plinății lui Cristos” (4:13). Pentru a ne implica în războiul spiritual, așadar, noi trebuie să fim plini de puterea dragostei care a însuflețit lucrarea lui Cristos. Dacă nu înțelegem și nu manifestăm lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea acelei iubiri, atunci am pierdut lupta.

În consecință, trebuie să fim foarte precauți în a exercita puterea în războiul spiritual, asigurându-ne că o exercităm în maniera corectă și împotriva adevăratului dușman.

Puterile acestei lumi întunecate

Efeseni 6:12 identifică dușmanul împotriva căruia ducem acest război spiritual: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”

Există două elemente în această identificare:

Primul, dușmanii noștri nu sunt „carnea și sângele”. Cu alte cuvinte, dușmanii noștri nu sunt oamenii. N-ar trebui niciodată să-i „demonizăm” pe cei pe care Cristos a venit să-i mântuiască (1 Timotei 1:15; 2:4). Oricât de împotriva lui Dumnezeu ar fi credința lor, oricât de imoral ar fi comportamentul lor, oricât de mult ne disprețuiesc și ne atacă, noi nu luptăm împotriva oamenilor. Noi luptăm pentru oameni, ca să poată fi izbăviți de sub puterea în tinericului și strămutați în Împărăția Fiului dragostei Lui (Coloseni 1:13), așa cum s-a întâmplat și cu noi.

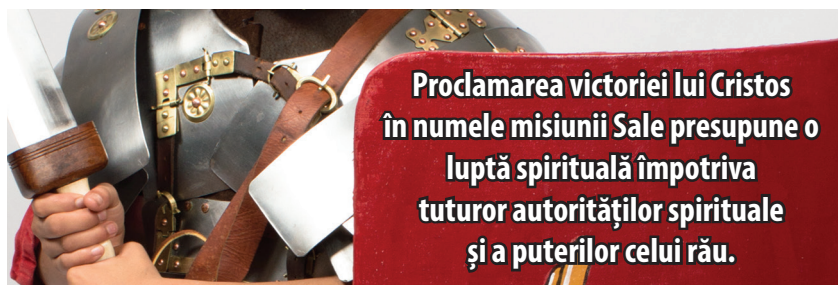
Al doilea element, dușmanii noștri sunt „căpeteniile”, „domniile”, „stăpânirile”, „duhurile răutății”. Pavel a vorbit și despre „uneltirile diavolului” (6:11) și despre „cel rău” (6:16). Noi luptăm împotriva tărâmului demonic.

Demonii au personalități ciudate. Creați pentru a-I sluji lui Dumnezeu, ei Îl resping, în schimb, în mod deliberat. Respingându-L pe Cel ce este Realitatea Absolută, ei pierd orice contact cu realitatea. Minte lor nu este înclinată spre adevăr, iar faptele lor nu sunt îndreptate spre evlavie. Isus ne învață că diavolul este „un mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). Petru a scris: „Potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:7). Oriunde este o prezență demonică, înșelăciunea, neascultarea și distrugerea provoacă ravagii.

Lumea demonică se manifestă în moduri felurite. La nivel individual, ea se manifestă ca o posedare, în care demonul controlează personalitatea individului. Amintiți-vă de îndrăcitul din Gadara (Marcu 5:1–10). Înainte de exorcizarea lui, el era singuratic, gol și incontrollabil. Numele lui era, de fapt, numele demonilor care-l posedau: „Legiune”. După exorcizarea lui, vecinii săi l-au găsit „șezând jos îmbrăcat și întreg la minte”. Un creștin plin de Duhul nu poate fi posedat în felul acesta.

Totuși, puterea demonică se poate manifesta în viețile credincioșilor și ale necredincioșilor în alte feluri. Asemeni lui Isus Însuși, mulți oameni pot fi „ispitiți de diavolul” (Matei 4:1; cf. 6:13; 1 Corinteni 7:5; 1 Tesaloniceni 3:5). Printr-un comportament nelegiuit, în special prin mânie, ei pot „da prilej diavolului” în viețile lor (Efeseni 4:27). Puterea demonică se poate manifesta, după spusele lui Pavel, ca un „un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască” (2 Corinteni 12:7). Scopul aici este să determine un individ, în special un credincios, să se îndoiască de suficiența harului lui Dumnezeu pentru el sau ea (12:9).

La nivel social, lumea demonică se poate manifesta prin sistemele instituționale ale înșelăciunii, neascultării și distrugerii. Cartea Apocalipsei, în capitolele 12 și 13, vorbește despre trei fapte înfiorătoare: un mare balaur roșu

(12:3), o fiară care se ridică din mare (13:1) și o a doua fiară care se ridică din pământ (13:11). Ioan identifică balaurul ca fiind „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume” (12:9). Diavolul dă celei dintâi fiare „puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (13:2). Cea de-a doua fiară „făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi” (13:12). Mulți comentatori interpretează fiarele ca fiind instituțiile sociale ale politicii și, respectiv, religiei. Dumnezeu a creat aceste instituții sociale pentru a promova dezvoltarea umană: „Autoritățile sunt slujitorii lui Dumnezeu pentru binele tău” (Romani 13:4). Dar așa cum lumea demonică provoacă haos în viața unui individ, tot așa ea provoacă haos și în viața unei societăți.

Nu oamenii sunt dușmanul nostru – fie ei ateii sau musulmani, susținători ai avortului sau homosexuali. Necredința și imoralitatea lor sunt anti-Dumnezeu, însă Dumnezeu nu este niciodată împotriva oamenilor. Nici noi n-ar trebui să fim. Războiul spiritual este misiunea pe care ne-o dă Dumnezeu în această vreme, o misiune de a-i elibera pe oameni de sub influența înșelătorului și nimicitorului sufletelor lor. Noi folosim puterea lui Dumnezeu în folosul lor. Noi ne luptăm pentru ei.

Armura creștinului

Când înțelegem natura dușmanului nostru, înțelegem de ce ne îndeamnă Pavel „[să ne întărim] în Domnul și în puterea tăriei Lui” (6:10). Lumea demonică este mai puternică decât noi, dar nu și decât Dumnezeu. De aceea, Pavel ne îndeamnă

„îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu” (6:11). Armura lui Dumnezeu descrie maniera în care trebuie să ne luptăm cu dușmanul.

Comentatorii obișnuiesc să spună că Pavel a descris armura lui Dumnezeu inspirându-se din armura soldatului roman. Acest fapt poate fi plauzibil, căci Pavel a scris Epistola către Efeseni în temniță (6:20), fiind înconjurat de soldați romani. Totuși, Pavel descrie armura făcând aluzie la pasaje din profetul Isaia care-L descriu pe Dumnezeu și pe-al Său Mesia îmbrăcați într-o armură asemănătoare. De exemplu, Isaia 11:5 afirmă despre Mesia: „Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credincioșia brâul mijlocului Său”. Isaia 52:7 vorbește despre cât de frumoase sunt „picioarele celui ce aduce vești bune”. Isaia 59:17 Îl descrie pe Dumnezeu care „Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, [și] Își pune pe cap coiful mântuirii”. Cu alte cuvinte, armura lui Dumnezeu este înainte de toate propria Lui armură. Este modul în care El Se angajează în războiul spiritual.

În consecință, întrucât Dumnezeu ne echipează cu propria Lui armură, noi ne angajăm în războiul spiritual în același fel în care Se angajează și El. Diferitele piese ale armurii pe care Pavel le enumeră metaforic descriu virtuți morale și practici misionare. De exemplu, când citim despre „mijlocul încins cu adevărul” (6:14), ar trebui să ne concentrăm asupra „adevărului”, și nu asupra „cingătorii”, care este doar o metaforă. Modul în care ne împotrivim diavolului – modul în care Dumnezeu i se împotrivesc acestuia – este prin virtuți morale precum sinceritatea, neprihănirea și credința, dar și prin practici misionare precum râvna Evangheliei, accentul pus pe mântuire și proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, modul prin care trebuie să purtăm acest război spiritual are de-a face la fel de mult cu *cine suntem* (virtuți morale), precum și cu *ceea ce facem* (practici misionare). A lupta împotriva puterilor demonice nu înseamnă doar a le exorciza. În cel mai fericit caz, exorcizarea este atacul inițial al războiului. Schimbând metaforele și împrumutând o imagine din pildele lui Isus (Luca 11:24–26), exorcizarea îl alungă pe diavol din casele noastre, însă scopul nu este ca acea casă să fie doar „măturată și împodobită”. Mai degrabă, scopul este să facem din casa noastră un loc în care Isus Cristos locuiește zi și noapte. Asemănarea cu Cristos este ținta războiului spiritual, esența victoriei, iar aceasta se realizează doar prin lucrarea obișnuită a evanghelizării și uceniciei.

După părerea mea, prea mulți pentecostali și carismatici se agață de exorcizarea duhurilor demonice, fie că este vorba de „nivelul primar” al posesiei unei persoane, fie de „nivelul strategic” al exercitării stăpânirii de către un „duh teritorial”. Ei fac ulterior greșeala de a limita războiul spiritual la exorcizarea, „legarea”, și „muștrarea” duhurilor rele. Exorcizarea este, cu siguranță, o parte a războiului spiritual, doar dacă unii oameni sunt posedăți de demoni. Dar odată ce au fost eliberați, ce mai urmează? Acesta este momentul când începe, cu adevărat, îndelungatul și istovitorul război spiritual.

Nimeni nu poate crește în asemănare cu Cristos fără evanghelizare și ucenicie. Acest lucru este valabil nu doar în sensul pasiv că noi înșine avem nevoie să fim evanghelizați și ucenicizați. El este valabil și în sensul activ: Noi trebuie să-i evanghelizăm și să-i ucenicizăm și pe alții. A fi îmbrăcat în armura lui Dumnezeu înseamnă a avea „picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii” (6:15) și a mânuși „sabia Duhului,

care este Cuvântul lui Dumnezeu” (6:17). Evanghelizarea și ucenicia sunt „avangarda” războiului spiritual.

Cine suntem și ce facem noi – virtuțile morale și practicile misionare – se află într-o relație de dependență și consolidare reciprocă. Nu putem evangheliza pe altcineva vorbindu-i despre o veste bună pe care noi înșine n-am experimentat-o. Nu le putem proclama altora eliberarea de sub puterea diavolului dacă în viața noastră există încă o întăritură a acestuia, sub forma mâniei păcătoase. Tot așa, nu putem umbla în ascultare de poruncile lui Dumnezeu dacă ignorăm ultima poruncă pe care a dat-o Cristos ucenicilor Săi: „Faceți ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19). Pe măsură ce devenim asemenea lui Cristos, facem ceea ce a făcut Cristos. Iar pe măsură ce facem ce a făcut Cristos, noi devenim asemenea Lui.

Cu îndrăzneală

Pavel concluzionează discuția lui despre războiul spiritual cu un îndemn la rugăciunea de mijlocire: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri” (6:18). El le cere să se roage „pentru toți sfinții” (6:18), cât „și pentru mine” (6:19). Mai concret, le cere efesenilor să se roage pentru lucrarea lui de evanghelizare: „Și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei” (6:19).

Din trei motive, această chemare la rugăciune este un final potrivit pentru orice discuție despre războiul spiritual.

În primul rând, rugăciunea pune în mișcare armele războiului spiritual. În și prin noi înșine, noi nu putem produce virtuți morale sau practici misionare. Acestea sunt lucrarea lui Dumnezeu în noi. Rugăciunea ne deschide inimile față de Dumnezeu pentru ca El să ne poată sfinți pentru Sine, dar și să ne împuternicească pentru lucrare.

În al doilea rând, rugăciunea este o chemare ca Dumnezeu să acționeze. Puterea pe care o avem în războiul spiritual este puterea lui Dumnezeu. Armura cu care suntem îmbrăcați, Îi aparține lui Dumnezeu. A încerca să ne împotrivim forțelor răului fără a invoca ajutorul divin este o nebunie. „Biruința este a Domnului” (1 Samuel 17:47).

În al treilea rând, lupta Lui este și a noastră. Pentru El ne-a dat putere, pentru că El ne-a îmbrăcat în armura Lui, ne putem lupta și o putem face cu toată îndrăzneala. În al său imn impresionant, „Cetate tare-i Dumnezeu”, Martin Luther l-a cântărit din priviri pe diavol și a scris: „Prințul întinericului se încruntă, dar asta pe noi nu ne sperie. Putem face față mâniei lui, pentru că știm că pierzarea lui este sigură. Un singur cuvânt îl va doborî.”

Așa cum mama mea și mătușa Ruth au descoperit în acea noapte de demult, acel cuvânt este *Isus*. Să ne împotrivim cu îndrăzneală puterilor iadului și să le biruim în numele Lui (Romani 8:37).

George O. Wood, D.Th.P., este Superintendentul General al Consiliului General al Assemblies of God, Springfield, Missouri.

FERIȚI-VĂ DE SPINII LUI SATAN

**Șapte modalități
prin care
vrăjmașul slăbește
lucrarea unui pastor**

de Stephen Lim

Iată câteva modalități de a evita strategiile folosite de Satan pentru a distrage atenția, a hărțui, a slăbi și a distruge pastorii.

De ce nu sunt unii dintre membrii adunării mele de acord cu mine în această problemă? Cred că știu, eu sunt mai spiritual, asta este m-am gândit eu, cu o atitudine defensivă. Acest lucru a dus la o coliziune care a subminat puterea bisericii. Privind în urmă, îmi dau seama acum că am permis spinului Satanei să mă atingă.

Așa cum Satan s-a împotrivit lucrării lui Isus pe pământ, el și „duhurile răutății” se împotrivesc tuturor eforturilor pe care le depunem noi pentru Dumnezeu (Efeseni 6:12). El țintește în mod special pastorii. Când îi slăbește pe aceștia, el slăbește, de fapt, Biserica.

Fiți atenți la strategiile dușmanului

Ca luptători spirituali, Pavel ne îndeamnă să ne împotrivim strategiilor sau „uneltirilor diavolului” (Efeseni 6:11). Pentru a face lucrul acesta trebuie mai întâi să fim conștienți de existența lor (2 Corinteni 2:11). Înțelegem din Biblie patru strategii principale pe care le folosește dușmanul împotriva poporului lui Dumnezeu: atacul, influența demonică, înșelătoria și spinul (2 Corinteni 12:7). Prin intermediul acestor strategii el caută să-i distragă, să-i hărțuiască, să-i slăbească și să-i distrugă pe credincioși.

Acest articol se concentrează pe șapte spini pe care îi folosește Satan împotriva pastorilor. Caseta laterală „Mai multe strategii ale vrăjmașului îndreptate împotriva pastorilor” rezumă trei dintre aceste strategii.

Spinii distrag atenția și slăbesc

Cercetătorii biblici oferă o varietate de interpretări ale expresiei lui Pavel „un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să

mă pălmuiască” (2 Corinteni 12:7). Acestea includ: depresia, oponentii, obstacolele lucrării sau afecțiunile fizice, cum ar fi o problemă cu ochii sau chiar epilepsie. Un cercetător sugerează că se poate ca Biblia să fi lăsat în mod intenționat sensul mai neclar, astfel încât creștinii să poată aplica acest concept circumstanțelor proprii, în loc să-l limiteze la problema concretă a lui Pavel.

Vechiul Testament ne arată că niște „ghimpi în coaste” le-au făcut probleme copiilor lui Israel (Numeri 33:55), ghimpi care au fost „aducători de durere” (Ezechiel 28:24). Din proprie experiență știm că atunci când ne înțepăm într-un ghimpe, acesta ne abate atenția în altă parte. El ne provoacă durere și ne poate diminua capacitatea de muncă. Tot așa, înțelegem că un țepuș în carnea unui pastor este un lucru cauzat de Satan și care poate avea unul sau mai multe dintre următoarele efecte: să distragă atenția pastorului de la chemarea lui Dumnezeu, să producă durere în trupul lui sau să-i slăbească lucrarea.

Iată șapte spini analizați împreună cu modul în care îi putem evita.

Superioritatea spirituală

În 2 Corinteni 10–12, apostolul Pavel vorbește despre pericolul mândriei spirituale care poate apărea din tradiția credinței noastre, din măsura suferinței pentru Cristos și din revelațiile pe care le primim de la Dumnezeu. Alte surse ale mândriei pot fi: darurile spirituale pe care le-am primit, poziția noastră în lucrare, succesul pe care ni-l dă Dumnezeu, inclusiv propriul nostru caracter. Pastorul pentecostal Richard Dortch a recunoscut că se mândrea datorită integrității sale.¹

¹ Richard Dortch, *Integrity: How I Lost It, and My Journey Back* (Green Forest, Arkansas: New Leaf Press, 1992), p. 312.

Următoarele simptome ne avertizează asupra prezenței țepuşului superiorității spirituale:

Disprețuirea celor pe care-i considerăm mai puțin spirituali, cu mai puțin succes sau mai puțin competenți.

Lipsa de timp pentru „oamenii neînsemnați” și preferința de a petrece timpul cu „oamenii importanți”. La urma urmei, noi dintre aceștia facem parte. Dimpotrivă, Isus a avut timp pentru copii, pentru „nebăgații în seamă” ai culturii secolului I.

Folosirea poziției pentru a le cere oamenilor să ne satisfacă ambițiile personale, sfințite, bineînțeles, și pe care le prezentăm ca fiind voia lui Dumnezeu.

Înțelegem din Biblie patru strategii principale pe care le folosește dușmanul împotriva poporului lui Dumnezeu: atacul, influența demonică, înselătoria și spinul.

Intoleranța față de diferențele sănătoase de opinie sau refuzul de a colabora cu alții în căutarea voii lui Dumnezeu. „Din moment ce eu sunt superior din punct de vedere spiritual, viziunea mea este cea corectă. Deci, discuția este încheiată. În plus, cine se cred ei să se împotrivescă unsului lui Dumnezeu?

Mândria spirituală duce la dezbinări și certuri în momentul în care apar unii care se împotrivesc pretensei noastre înțelepciuni superioare. Oameni își pierd moralul și dedicarea, din moment ce nu mai simt că liderului îi pasă de ei. Ei nu mai simt că viziunea le aparține, ci că ea a devenit mai degrabă „scopul pastorului” decât „visul nostru primit de la Dumnezeu”. Sentimentul de superioritate ne împiedică totodată să ne vedem slăbiciunile. Cu toții cunoaștem pastori care au eșuat din acest motiv.

Pentru a evita spinul superiorității este nevoie de *umilință spirituală*. În primul rând, noi nu avem vreun lucru pe care să nu-l fi primit de la Dumnezeu, fie că e vorba de abilități, daruri spirituale, oportunități sau un seceriș spiritual (1 Corinteni 4:7). În al doilea rând, trebuie să recunoaștem că nu putem funcționa unii fără alții (1 Corinteni 12). În al treilea rând, Pavel ne învață: „În smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși” (Filipeni 2:3). În cele din urmă, Fiul lui Dumnezeu ne-a arătat ce înseamnă umilința când S-a întrupat, a suferit și a murit (versetele 6–11).

La scurt timp de la alegerea mea ca decan academic al Seminarului Teologic Assemblies of God, am condus ieșirea în aer liber a cadrelor didactice de dinainte de începerea anului universitar. Acolo, în prima afirmație pe care am făcut-o, am pus o întrebare: „Sunt decan de șase zile. În

acest timp, am devenit dintr-o dată mai deștept decât voi?” Doream ca ei să știe că nu intenționez să acționez de pe o poziție de superioritate, ci ca un lider slujitor.

Autosuficiența

În cultura noastră, pastorii pot deține o abundență de resurse materiale. În loc să ne bazăm pe Dumnezeu care Se îngrijește de noi, ajungem foarte ușor să ne încredem în propriile noastre resurse. S-ar putea ca noi să ne încredem în valorile noastre: educația, personalitatea, experiența, inteligența, abilitățile de comunicare și relaționare, precum și conducerea noastră. Mai mult, s-ar putea să avem la dispoziție niște membri dedicați, un personal calificat, o organizație puternică, resurse financiare, facilități moderne și alte resurse pe care ne-am putea baza. Toate acestea ne conferă un succes aparent, dar nu și o valoare spirituală eternă. Doar când rămânem cu adevărat în Isus, când ne încredem pe deplin în El, doar atunci putem „aduce multă roadă” (Ioan 15:4, 5).

Totuși, când avem mai puține resurse, trebuie să ne încredem în Dumnezeu. Vedem creșterea explozivă a bisericii în multe zone din lume, locuri în care bisericile rareori dispun de resurse suficiente, dar au o mare credință și dependență de Dumnezeu. Ele ne învață de ce trebuie să ne ferim de ispita autosuficienței.

Pavel s-a rugat de trei ori ca Dumnezeu să-i ia acest țepuș. Cu toate acestea, Dumnezeu a permis ca slujitorul Său să continue să sufere din cauza aceluia țepuș al Satanei. De ce? Pentru ca Pavel să continue să depindă de Dumnezeu. El i-a spus lui Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:8, 9). Autosuficiența limitează lucrarea lui Dumnezeu în viețile noastre, motiv pentru care Cristos trebuie să îngăduie un spin în viața noastră pentru a ne feri de lucruri mai grave.

Haideți să aruncăm o privire succintă asupra altor spini.

Sindromul Superman²

„Ca pastor, este de datoria mea să satisfac toate nevoile bisericii mele. Mai mult, trebuie să fac tot ce pot pentru a evangheliza cât mai mulți oameni nemântuiți. Prin urmare, trebuie să-mi dau toate silințele.” M-am trezit cu o astfel de atitudine mai mult de un deceniu în fiecare dimineață la 4:50, fără să dorm suficient, ca să pot să am un timp devoțional de la ora 5 și să lucrez câteva ore până la micul dejun. Așa se face că am avut multe zile neproductive din cauza stării mele de somnolență.

Chiar dacă urgențele s-ar putea să necesite ore istovitoare de muncă, funcționăm mult mai eficient și mai creativ dacă ne odihnim suficient. Care era problema mea? Din niște motive spirituale nesănătoase, luasem asupra mea responsabilitatea lucrării lui Dumnezeu. El ne cheamă să colaborăm cu misiunea Lui, nu să ne asumăm proprietatea și povara ei.

L-am auzit pe Dumnezeu, într-un final, spunându-mi: „Ia-o mai ușor. Nu poți salva lumea. Doar Fiul Meu poate. Nu ești tu Mântuitorul. Nu ești nici măcar Superman, așa că dă-ți jos pelerina.”

2 Adaptare după Stephen Lim, „Overcoming the Superman Syndrome”, [Biruind sindromul Superman], Ministry International Journal for Pastors, mai 2002.

Am suferit de spinul pe care îl numesc acum sindromul Superman. Simptomele sunt oboseala și irascibilitatea, care duc la resentimente și în cele din urmă la epuizare. Consecința acestor lucruri este o slujire mecanică sau chiar abandonarea acesteia. În tot acest timp ne înstrăinăm de familiile noastre, neglijând atât nevoile lor cât și nevoia noastră.

Isus nu a părut niciodată stresat sau îngrijorat în timpul lucrării Sale. El a acceptat limitele dimensiunii umane ale naturii Sale și a apreciat nevoia de odihnă și recuperare. A dormit în corabie în timpul unei furtuni puternice. S-a retras adesea în singurătate pentru a petrece momente prelungite în rugăciune. Totodată a petrecut timp cu prietenii Săi, Lazăr, Marta și Maria.

Dacă Isus Și-a recunoscut limitările umane, oare n-ar trebui să ni le recunoaștem și noi pe ale noastre? Pentru a evita sindromul Superman, trebuie să ne aducem aminte de umanitatea noastră. Trebuie să ne aducem aminte deopotrivă de faptul că Dumnezeu ne cheamă să lucrăm împreună cu El în misiunea Lui, nu să ne asumăm noi responsabilitatea acesteia.

Seducția societății

În a treia încercare de a-L ispiti pe Isus, Satan I-a oferit toată puterea, bogăția și slava acestei lumi. Tot ce trebuia Isus să facă era să Se plece și să i se închine (Matei 4:8–10). Lumea caută să ne seducă cu valorile și bogățiile ei. Vrajmașul ne ispitește ca să acceptăm compromisul. Uneori avem motive, chiar motive bune. La urma urmei, considerăm că este spre folosul lucrării lui Dumnezeu să avem o poziție, o reputație sau o clădire mai mare. În unele cazuri s-ar putea să fie voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, permitem noi societății care pune accentul pe ceea ce este mai înalt, mai mare sau mai mult să ne seducă și să ne împiedice să împlinim voia lui Dumnezeu pentru lucrarea noastră?

Blestemul comparației

Spinul comparației este opusul superiorității spirituale, fiind întâlnit mai frecvent decât acesta în rândul pastorilor. El duce adesea la descurajare și la pierderea entuziasmului și a energiei pentru lucrare. Ne investim sentimentele și eforturile în misiunea la care ne-a chemat Dumnezeu. În mod inevitabil, îi vedem pe alții care au realizat mult mai multe decât noi. „El are o biserică de mii de membri. Biserica mea nu are decât 200 de membri. Campusul lui este de 10.000 de metri pătrați, de zece ori mai mare decât al meu.” Comparația produce sau agravează un sentiment de inferioritate, care duce apoi la descurajare.

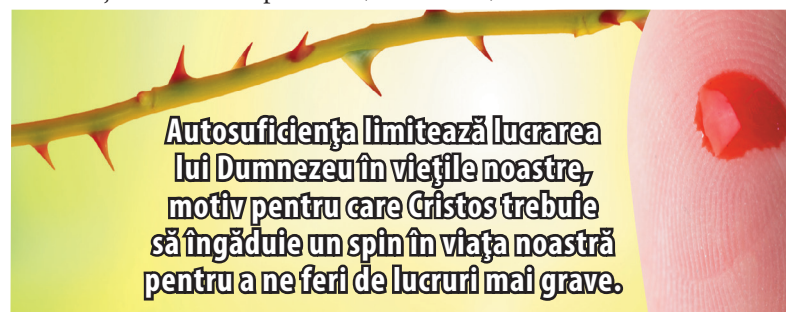
Dumnezeu îi spune lui Filip, evanghelistul, să se ducă într-un loc pustiu, pe drumul ce cobora spre Gaza. Puneți-vă în pielea lui, imaginați-vă ce-am fi spus noi. *Hmm, nu văd niciun stadion unde să ținem o cruciadă de evanghelizare. Unde sunt mulțimile? Nu văd nimic în jur, doar un pustiu. Am lăsat în urmă un mare seceriș spiritual în Samaria, ca să vin aici? Ce pierdere de timp!*

Într-un sfârșit, Filip ajunge din urmă un etiopian și-l conduce la Cristos. Poate că s-a întrebat de ce a renunțat la sute de convertiri pentru o singură persoană.

Etiopianul s-a întors în țara lui. El a dus Evanghelia în familia lui și în cercul său de prieteni. Treptat, au venit și ei la credință. La rândul lor, și ei au împărtășit Evanghelia cu alți oameni. Lucrul acesta s-a întâmplat în luni și ani de zile, apoi în generații și secole. Drept rezultat, milioane de etiopieni din zilele noastre Îl urmează pe Cristos. Filip n-avea acces la internet, la televiziune sau măcar la un ziar cotidian. Mai mult ca sigur că n-a conștientizat rezultatele ascultării sale.

Istoria lui Filip ne spune că Dumnezeu ne cheamă să fim ascultători, *nu* să ne comparăm cu alții. Pe unii, El îi cheamă să trudească din greu în locuri unde oamenii se împotrivesc Evangheliei, fără să se bucure de prea multă roadă. Pe alții, El îi cheamă la un seceriș copt, unde nu trebuie să depună mare efort. În ziua judecății cine va primi răsplata mai mare?

În pilda talanților pe care a spus-o Isus (Matei 25:14–30), slujitorul care a investit cei doi talanți încredințați de stăpânul său și a mai câștigat doi a fost apreciat cu următoarele cuvinte: „Bine, rob bun și credincios” (versetul 23). Observați că servitorul care primise cinci și mai câștigase cinci a avut parte de *aceleași* cuvinte de apreciere (versetul 21). Fără îndoială că

dacă cel ce primise un singur talant l-ar fi investit și ar mai fi câștigat unul, ar fi avut parte de aceeași apreciere și de aceeași răsplată ca ceilalți.

Trebuie să respingem blestemul comparației. Acest spin ne demoralizează și ne slăbește. Să ascultăm cu credințioșie de chemarea lui Dumnezeu și să lăsăm rezultatele în seama Lui.

Road false

Masa mea din bucătărie este ornată cu un coș de fructe artificiale. Arată ca cele reale, dar vă rog să nu încercați să le mâncați. Pastorii se mulțumesc adesea cu ceea ce pare a fi rod spiritual, dar nu este. Bisericii din Sardes „îi mergea numele că trăiește”, dar era moartă din punct de vedere spiritual (Apocalipsa 3:1). Cel mai important rezultat al lucrării sunt convertirile trainice și credințioșii care cresc și devin ucenici maturi (Matei 28:19). Pentru că nu ating acest obiectiv, liderii îl înlocuiesc adesea cu obiective mai ușoare, cum ar fi un număr mai mare de membri, de programe, de clădiri sau creșterea financiară. Aceste lucruri ne conferă reputația unei rodnicii, dar ele nu pot produce roada eternă pe care o dorește Dumnezeu.

Pastorul Walt Kallestad a atins performanța de a avea o audiență de peste 12.000 de persoane pe săptămână. La final, a recunoscut că el și biserica sa au avut succes în „lupta pentru o cotă mai mare de piață”, dar au eșuat în misiunea

STRATEGII ALE VRĂJMAȘULUI ÎNDREPTATE ÎMPOTRIVA PĂSTORILOR

Pe lângă „spini” pe care-i îndreaptă Satan împotriva pastorilor, el mai folosește și aceste trei strategii împotriva credincioșilor.

ATACUL ȘI DISTRUGEREA

În primul rând, vrăjmașul caută să atace și să distrugă. Petru ne avertizează că el „dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:7). Isus spune că El „nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească” (Ioan 10:10). Pavel descrie aceste atacuri sub forma unor „săgeți arzătoare” (Efeseni 6:16). Ca slujitor al Evangheliei, Pavel a răbdat mai multe întemnițări, bătăi, biciuirii și chiar a supraviețuit unei împoșcări cu pietre. Printre atacuri se pot număra și discriminarea, hărțuirea, confiscarea proprietății sau moartea. Toți apostolii, cu excepția lui Ioan, au murit pentru credința lor. Și în zilele noastre, pastori și credincioși din multe țări au parte în mod regulat de persecuție și atacuri. Doar puterea lui Dumnezeu îi întărește, prin rugăciune, pentru a rezista.

INFLUENȚA DEMONICĂ

În al doilea rând, vrăjmașul îi influențează pe creștini, în măsura în care aceștia îi permit, prin neascultarea și nepăsarea lor spirituală. Deoarece suntem ființe spirituale, suntem influențați fie de Duhul lui Dumnezeu, fie de duhuri străine. Când limităm călăuzirea Duhului Sfânt în viețile noastre, duhurile rele câștigă o influență mai mare. Vedem două cazuri șocante de lideri care au cedat în fața ispitei: regele Saul (1 Samuel 16:14; 18:10; 19:9) și Iuda, căruia diavolul „îi pusese în inimă... gândul să-L vândă” pe Isus (Ioan 13:2). Haideți să căutăm să fim plini de Duhul lui Dumnezeu (Efeseni 5:18) și să diminuăm influența unor duhuri străine.

ÎNȘELĂCIUNEA

În al treilea rând, Pavel ne avertizează că Satan „se preface într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11:14). Cei pe care nu-i poate ataca sau influența să păcătuiască, el îi ispitește să facă lucruri care par nevinovate, bune și chiar nobile, însă care sunt contrare voii și planurilor lui Dumnezeu. De exemplu, prima ispitire a lui Isus din pustiu părea rezonabilă și chiar scripturală, însă era în opoziție cu voia lui Dumnezeu (Matei 4:1-7).

Pentru a evita o astfel de înșelăciune, trebuie să ne adâncim în Cuvântul lui Dumnezeu, să umblăm într-o relație strânsă cu El, să căutăm darul discernământului și să dăm socoteală înaintea unui grup mic de credincioși pe care îi cunoaștem bine.

PENTRU A FI UN ÎNVINGĂTOR

Conștienți de strategiile vrăjmașului, pastorii pot birui îmbrăcând „armura lui Dumnezeu”, luând „sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” și făcând „în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni” (Efeseni 6:11, 17, 18).

STEPHEN LIM, D.Min., Springfield, Missouri

lor, deoarece „n-au format ucenici plini de putere.”³ El s-a hotărât să-și schimbe perspectiva punând accent pe chemarea lui Dumnezeu la misiune.

Dacă ne mulțumim cu creșterea reputației noastre, vom rămâne cu mâinile goale în ziua judecății. Pentru a evita această eroare, trebuie să ne concentrăm pe împlinirea Marii Trimiteri și a Marii Porunci.

Viața deasupra regulilor

Dacă pastorii nu sunt atenți, cu cât au un succes mai mare, cu cât este mai mare adunarea și mai lungi aplauzele, cu atât vor fi mai tentați să creadă că regulile generale nu li se mai aplică și lor. Împăratul David a comis adulter cu Batșeba, după care și-a mascat fapta organizând uciderea lui Urie, soțul femeii. Trei dintre ultimii nouă președinți americani au avut grave eșecuri morale. La fiecare câteva luni, mass-media vorbește despre eșecurile morale ale unor pastori proeminenți. Fiecare dintre acești oameni, motivat de poziția sa de conducere, și-a alocat singur o excepție de la legea lui Dumnezeu.

Pentru a evita spinul excepției de la reguli, pastorii trebuie să caute să aducă întâi de toate cinste legii lui Dumnezeu și să acționeze cu integritate în fiecare domeniu al vieții lor. Ei toți au nevoie de ajutorul unor consilieri de încredere pentru a identifica tentațiile la care sunt vulnerabili. Ei trebuie să-și deschidă inima față de aceste persoane și să fie gata să dea socoteală în fața lor.

Feriți-vă de spinii lui Satan

Spinii sau ispitele despre care am discutat nu epuizează toată lista. Le-am expus pe cele mai frecvente, cele care-i împiedică pe pastori să asculte de chemarea lui Dumnezeu și care le afectează lucrarea. Recunosc că am permis și eu acestor spini să-mi slăbească lucrarea pastorală. Din fericire, Duhul Sfânt m-a maturizat de-a lungul anilor și am învățat să mă feresc de spinii lui Satan. Cu ajutorul lui Dumnezeu ne putem împotrivi fiecărui spin al vrăjmașului.

Stephen Lim, D. Min., decan academic și profesor de conducere și lucrări pastorale la Seminarul Teologic Assemblies of God din Springfield, Missouri, S.U.A.

³ Walter Kallestad, „Redefining Success”, [Redefinind Succesul], Fuller Theology, News, & Notes, toamna 2006, pag. 6. Articol publicat inițial în revista Leadership Journal.

Vulpile mici

de Marcia Lednicky

**„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici,
care strică viile; căci viile noastre sunt în floare”**

(Cântarea Cântărilor 2:15).

O vulpe care intră într-o vie poate produce multe daune. Cei ce păzesc viile consideră vulpea ca fiind unul dintre cei mai mari dușmani ai viei. Vulpile nu se hrănesc doar cu carne, ci și cu miere și fructe, în special struguri. Ele sunt întâlnite foarte des în Palestina unde se adăpostesc în vizuinile pe care le sapă în gardul viei. Când strugurii sunt proaspeți și fragezi, vulpile mici pătrund în vie, rup mlădițele trăgând de ele și mănâncă strugurii. Dacă nu sunt supravegheate cu mare atenție, ele pot distruge întreaga vie. Dar există și niște „vulpi mici” care se furișează în viețile și în inimile noastre. Nu suntem cu adevărat conștienți de ceea ce se întâmplă până când paguba nu este făcută.

Cu toate că acest verset din Cântarea Cântărilor vorbește în principal despre relația de căsătorie, îl putem aplica în multe alte domenii ale vieții noastre. Vulpile reprezintă multe obstacole și ispite cu care ne confruntăm și care ne afectează în „războiul spiritual”. În prezentul articol vom aborda câteva dintre aceste probleme, aceste vulpi mici care caută să ne distrugă căsnicia și/sau lucrarea. Recunoașterea pericolului este o componentă majoră în evitarea vulpilor mici care ne fac probleme.

S-a scris mult despre „războiul spiritual”. Fiecare credincios se confruntă mereu cu acesta. Galateni 5:17 spune: „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce vă plăc.” De fapt, dacă veți citi și restul acestui capitol vă veți aduce aminte de multele pofte ale naturii păcătoase în contrast cu roada produsă în viețile noastre de către Duhul Sfânt. Versetul 24 spune că „cei ce sunt ai lui Cristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei”. Acest capitol se încheie (versetul 26) cu următoarea afirmație: „Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne

unii pe alții.” Când citesc aceste cuvinte înțeleg cât de ușor pot pătrunde „vulpile mici” în viețile slujitorilor și în prețioasa noastră căsnicie.

Dumnezeu ne dă învățături clare despre cum să câștigăm această bătălie. Efeseni 6:11–15 spune: *„Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.”*

Pavel, pe când era în închisoare în Roma, a scris credincioșilor din Filipi o epistolă contemplativă foarte personală, accentuând cât de important și urgent este pentru credincioși să trăiască într-un mod care să-L înalțe pe Cristos și să-L glorifice pe Dumnezeu în orice vreme. Filipeni 1:27 afirmă: „Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Cristos”. Astăzi, în lumea noastră contemporană, auzim atât de des expresia „Trebuie să fiu eu însumi.” Da, este adevărat, dar trebuie să fiu cel mai bun, de dragul lui Cristos. „Eu” este răstignit față de sine, iar acum trăiesc pentru El. Ca soție de slujitor, ai cea mai bună ocazie de a-i influența pe cei din jurul tău prin acele ocazii pe care ți le dă Dumnezeu. Oamenii urmăresc modul în care reacționezi în situații dificile. Ei privesc la modul în care îți tratezi soțul și copiii. Ei văd modul în care îi tratezi pe ceilalți. S-a spus adesea că soția unui slujitor trăiește într-un acvariu de sticlă. Dar asta este o mare șansă! N-ar trebui să te frământă deloc. De fapt, așa ar trebui să trăiască toți credincioșii. Nu sunt cuvintele mele,

sunt îndemnurile pe care ni le dă Cuvântul lui Dumnezeu. Filipeni 2:12 spune: „*Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur*”. Filipeni 2:5 spune: „*Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.*” Recunoaștem, bineînțeles, cu toții că eforturile noastre cele mai bune nu sunt suficiente. Filipeni 2:13 ne spune însă că „*Dumnezeu este Acela care lucrează ÎN voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea*”. Privind la chemarea de a-I fi plăcuți Lui și de a fi un exemplu pentru El, trebuie să ne aducem aminte că Dumnezeu este Cel ce ne dă atât dorința, cât și puterea de a împlini lucrul acesta.

Deseori, bătăliile în care suntem implicați nu sunt o confruntare cu un adversar uman, ci iau forma unor atacuri asupra minții sau a duhului nostru. S-a spus adesea că mintea noastră este locul de joacă al diavolului. De fapt, luptele spirituale, cu toate că au adesea consecințe serioase, pot fi doar lupte personale și destul de mici. Prin urmare, ca niște adevărate femei ale lui Dumnezeu, să aruncăm o privire asupra câtorva lupte pe care le dăm în încercarea noastră de a „păzi via”.

Care sunt câteva dintre „vulpile mici” ce se pot furișa în viețile noastre? De multe ori trec neobservate, ni se par insignifiante și inofensive, însă în realitate adevărata pagubă a fost deja produsă. Nu uitați că vulpile mici devin mari. Vulpile mici din viețile noastre pot trece neobservate la început, ca inofensive. Dar, dacă nu le înfruntăm, ci le lăsăm să crească, ele se pot dezvolta și în cele din urmă ne pot distruge. S-ar putea ca păcatele mici să nu ni se pară periculoase. Acesta este în realitate pericolul cel mai mare. Este o simplă vulpiță, ce rău poate face?

O vulpe mică este o vulpe adevărată!

Una dintre „vulpile” din viața noastră poate fi *egoismul*. La urma urmei, sunt soția pastorului. Ar trebui să primesc o atenție specială. Toate lucrurile ar trebui să-mi iasă în cale. Acest fapt poate conduce la un sentiment de autocompătimire, „săraca de mine”. Toți profită de mine, nimeni nu vede ceea ce fac. Dar ce ne învață Isus? Scriptura ne spune că Domnul nu și-a căutat propria satisfacție. De fapt, întreaga Lui viață a fost o viață altruistă. Ne dăruim pe noi înșine când Îl slujim. Când înțelegem cu cine lucrăm de fapt, ne va fi mai ușor să nu ne gândim la beneficiul nostru, ci la ce pot face ca să-i fiu plăcută Lui. Când ne gândim mai mult la ceilalți decât la noi înșine avem libertatea de a-i atinge pe alții prin slujirea noastră pentru Domnul. Când ei ne văd dăruirea în slujirea Stăpânului, sunt încurajați să ne urmeze exemplul.

O altă „vulpe mică” ce se poate furișa în viața noastră este *temperamentul*. O mică ieșire din fire. La urma urmei, ai fost provocată, ești frustrată, obosită, astfel că cedezi în cele din urmă în fața mâniei care crește tot mai mult în tine. Să nu mă înțelegeți greșit. Nu arunc cu pietre în nimeni, din moment ce-am avut cu toții, la un moment dat, probleme de temperament. Lucrurile par să meargă bine până când, la un moment dat, dintr-o dată, se declanșează o furtună în noi. Poate că a fost vorba de orgolii și ne-am simțim atacați. Am răspuns cu o mânie verbală sau ne-am îmbufnat. Dacă îi dăm voie să rămână, acea vulpe va devora toată roada Duhului din viața noastră.

Dintr-o dată apare *gelozia*. Se furișează, aproape insesizabil la început, până când omul ajunge să fie consumat de acest duh. Este un duh foarte distructiv.

Gelozia poate determina o persoană să abuzeze de alții.

Gelozia te poate face să distrugi pe cineva.

Gelozia te poate face să-i judeci greșit pe alții.

Urmările lăuntrice ale geloziei se pot intensifica până când acea persoană ajunge foarte nefericită. E de prisos să spun că „via” este distrusă. Această gelozie poate fi îndreptată spre un alt membru al bisericii. Poate fi vorba de o altă soție de pastor. S-ar putea să fie îndreptată chiar și împotriva soțului tău. Poate fi gelozie pentru timpul petrecut cu alții, pentru timpul acordat slujirii. La urma urmei, nu înțelege el că și eu sunt un membru al adunării sale care are nevoie de atenție? Spiritul geloziei poate fi foarte distructiv, nu doar din punct de vedere personal, ci chiar și din punctul de vedere al căsniciei. Astfel că, dragi surori, urmăriți cu atenție această vulpe care poate face atâta rău. Cuvântul *gelozie* este folosit adesea ca și sinonim pentru *invidie*. Soția lui Iacov, Rahela, care nu avea copii, era invidioasă pe sora ei Lea, care născuse patru fii (Gen. 29–30). Frații lui Iosif l-au invidiat pe acesta deoarece tatăl lor îi acordase o atenție specială (Geneza 37). Liderii religioși iudei l-au invidiat pe Cristos pentru că oamenii Îl urmau, iar influența lor era diminuată (chiar și Pilat le-a observat invidia – Matei 27:18; Marcu 15:10).

Există multe vulpi care pot distruge viile din viața noastră. De aceea, înainte de a continua, să ne oprim pentru un moment și să-I dăm mulțumire Dumnezeului minunat pe care-L slujim. Avem asigurarea Lui că nu suntem singure în această luptă. Duhul Său minunat este cu noi, ca să ne țină și să ne păzească, ca să ne arate vulpile care caută un loc pe unde să se furișeze. Dar, slăvit să fie Domnul, Cel ce este în mine este mai mare. Înțeleg că nu mai trebuie să-mi apăr singură via.

Iertați-mă, dar mi s-a părut important să ne oprim pentru un moment și să ne aducem aminte că Dumnezeu este de partea noastră, altfel ne vom descuraja în fața numeroaselor vulpi care stau în umbră și așteaptă o ocazie ca să se furișeze în viața noastră.

Cuvântul „iertare” îmi aduce în minte o altă vulpe cu care s-ar putea să ne întâlnim, și anume cea a *neiertării*. Am văzut oameni care au avut parte de multe probleme sau persoane care au fost abuzate de cel cu care au petrecut mult timp, atât în rugăciune, cât și personal. Sincer, doare. Poate fi vorba de un prieten care și-a încălcat încrederea pe care și-ai pus-o în el, lucru extrem de dureros. Poate fi vorba de a ierta pe acel soț care a spus sau a făcut ceva ce te-a rănit foarte tare. Adevărul este că, dacă nu ne-ar fi greșit nimeni, n-ar mai exista nevoia de iertare. Când ne gândim la iertare, primul lucru care ne vine în minte este propria noastră nevoie de iertare. Cristos a fost atât de credincios ca să ne ierte de multele noastre păcate, și continuă s-o facă, atunci când venim la El și Îi cerem să ne ierte. El este primul exemplu de iertare. Dacă El mă poate ierta pe mine, cine sunt eu să nu-i iert pe alții. De fapt, Cuvântul Său spune că noi vom fi iertați în măsura în care îi iertăm pe alții.

Discuția despre iertare ne aduce în minte o altă vulpe, foarte reală și șireată, care se poate furișa în viețile noastre. Dați-mi voie să fiu foarte sinceră și să vă împărtășesc o

experiență personală. Am avut un singur copil, o fetiță scumpă, pe nume Mischelle. Când Mischelle avea nouă ani, s-a îmbolnăvit de o boală de inimă foarte rară. A mai trăit un an și patru luni înainte de a fi chemată în prezența Domnului. Poate că voi împărtăși altădată câteva dintre lucrurile minunate pe care le-a făcut Dumnezeu pentru ea în timpul bolii ei, cât și pentru noi în procesul de vindecare emoțională. Sunt foarte deschisă și sinceră cu voi. În acea perioadă păstoream o biserică mare, o adunare minunată. Acei oameni au dat dovadă de o dragoste adevărată și de un sprijin deosebit, însă durerea pierderii era atât de puternică. Îmi aduc aminte de seara când se cânta în biserică „Dumnezeu este atât de bun”. Dintr-o dată am realizat că nu puteam cânta acel cântec. Trebuie să vă mărturisesc că m-am speriat. Crescusem în biserică, eram fiică de pastor, iar acum soție de pastor. Îl iubisem și slujisem pe Dumnezeu toată viața mea, dar acum nu puteam cânta „Dumnezeu este atât de bun”. Fiind o persoană care-L iubise pe Domnul și se încrezuse în El, acest lucru m-a înspăimântat.

Cu ceva timp înainte, întreaga noastră familie a stat în jurul mesei cu o ocazie specială. Era atât de evident că scaunul lui Mischelle era liber. Am o singură soră, care are doi copii. Prin urmare, chiar și atunci când eram cu toții împreună nu eram decât nouă persoane. Acum rămăsesem doar opt. Ceva a început să se întâmple în mine în acea zi. Am realizat că toate celelalte rudenii ale mele aveau cel puțin doi copii, iar eu aveam doar unul. Fetița mea plecase, însă familia lor rămăsese întreagă. Să nu mă înțelegeți greșit, eram atât de mulțumitoare pentru faptul că ei aveau copiii lor, însă întrebarea care mă bântuia era de ce singurul meu copil a trebuit să plece. Voi primi răspunsul într-o zi, când voi sta în prezența Lui, dar deocamdată trebuie să mă încred în El.

El este bun și mă iubește. În acea seară, însă, *amărăciunea* a început să se furișeze prin ungherele inimii mele. Prin harul minunatului nostru Domn, am înțeles că nu trebuia să fac nu știu ce păcat „mare”, era suficient să permit vulpii mici a amărăciunii să rămână în inima mea și grădina sufletului meu avea să fie distrusă. Dacă aș fi continuat așa, lucrurile s-ar fi înrăutățit tot mai mult, dar am înțeles că trebuia să începă o schimbare, una venită dinăuntrul inimii mele.

Din fericire, datorită Dumnezeului meu îndurător, vă pot duce în locul din biserică aceea în care am stat ingenucheată și l-am muștrat pe vrăjmașul care încerca să mă distrugă. Din acel moment n-am mai simțit amărăciune. Au mai fost momente când am simțit durerea datorată pierderii suferite. Dorința de a o mai ține în brațe pe scumpa Mischelle nu va pieri niciodată, însă nu simt amărăciune. A Domnului să fie toată slava. Nu suntem noi bucuroși de promisiunile Domnului? El ne-a pregătit un loc veșnic. Într-o zi vom fi iar împreună. Slavă Numelui Său!

Marcia Lednicky se adresează deseori femeilor la retreat-uri, conferințe și seminarii. Ea este înzestrată cu abilitatea unică de a raporta provocările vieții zilnice la adevărul biblic. Lucrarea ei de conferențiară este întărită de talentul său vocal extraordinar prin care ea face cunoscută dragostea lui Hristos.

Spațiul ne limitează încă o dată timpul nostru împreună. Dați-mi voie să vă sugerez pe scurt câteva lucruri care vă pot ajuta să împiedicați vulpile mici să vă distrugă sau să producă pagube mari în viața voastră.

- 1. Căutați să aveți o viață de rugăciune disciplinată.**
 - 2. Fiți deschise la lucrarea personală a Duhului Sfânt.**
 - 3. Închinați-vă adesea lui Dumnezeu în mod particular.**
 - 4. Țineți-vă gândurile sub control.**
 - 5. Răspundeți cu autoritate atacurilor satanice. Când vă dați seama de atacul celui rău, folosiți Cuvântul lui Dumnezeu pentru a împiedica toate uneltirile lui Satan.**
- Fiți binecuvântate, dragi partenere speciale, în acest seceriș al vremurilor sfârșitului. Vegheați atent asupra „vulpilor mici”.**

Marcia Lednicky

Lupta IDEILOR, CONCEPTELOR și a GÂNDURILOR

de Paul Alexander

Uneori avem senzația că apare la orizont un nor negru, prevestind o furtună care poate să ne scufunde convingerile și să ne amenințe credința.

Războiul spiritual se derulează adesea pe tărâmul ideilor, conceptelor și al gândurilor. Cum pot pastorii și creștinii în general să poarte această luptă cu încredere? Iată trei moduri de a aborda aceste forme ale războiului spiritual.

Noul secol ne-a adus multe provocări. Pentru liderii creștini, cele mai semnificative sunt noile tehnologii sau stiluri de închinare. Au avut loc anumite schimbări în modul de gândire al oamenilor. Absoluturile morale nu mai există, iar structurile societății care ne-au slujit timp de secole s-au erodat. Este posibil să avem uneori senzația că se lucrează tot mai mult la o agendă ostilă vieții și credinței creștine.

Aceste schimbări reprezintă un nou fel de război spiritual: o luptă de idei, concepte și gânduri. Nu avem un inamic vizibil pe care să-l blestemăm, nu este vorba de un demon care expiră sulf, pe care să-l exorcizăm, și nici măcar de o manifestare a unor duhuri rele cărora să ne împotrivim. Aceste idei, concepte și gânduri au invadat sistemul educațional și conduc științele noastre sociale. Unii vorbesc despre un *umanism secular*, dar lucrurile sunt mult mai complexe. Este o perspectivă post-colonială, post-superputere și postmodernă asupra lumii, promovată de mijloacele mass-media populare. Ea se impune în toate aspectele vieții noastre afectând bisericile, grupurile de tineri și universitățile.

Noile expresii ale pluralismului constituie o dovadă a acestui război spiritual. Nu este ceva neobișnuit să găsim o perspectivă religioasă hibrid la mulți dintre cei ce frecventează bisericile noastre. Paradoxul îmbrățișării unei spiritualități creștine dublată de o morală seculară nu li se pare o provocare. Discuțiile din sălile de clasă, din media, din cafenele, mai degrabă decât închinarea, predicarea și învățătura biblică, modelează tot mai mult perspectivele asupra căsniciei, sexualității, nivelului de îndatorare, loialității sau modului de gestionare a mediului înconjurător. Consecința este o învâlmășeală de idei și valori care lasă în urmă niște oameni buni ce se luptă să dea un sens vieții lor.

Lucrarea pastorală este în linia întâi a acestei bătălii. Trăirea disfuncțională este epidemică. Presiunea socială și legile din ce în ce mai stricte fac tot mai dificilă confruntarea deschisă a problemelor, așa cum ne sugerează teologia noastră să facem. Presiunea ne obligă să pășim atent în timp ce ne ocupăm de multele probleme cu care se confruntă oamenii, ca nu cumva să dăm cuiva prilejul de a îndrepta vreo acțiune legală împotriva noastră. Au fost pastori care au dat bisericile lor în judecată pentru că i-au concediat pe motive morale, sub pretextul că ceea ce face cineva în particular nu are nimic de-a face cu calitatea lor de angajat. Nu e de mirare că uneori avem senzația că apare la orizont un nor negru, prevestind o furtună ce amenință să ne scufunde convingerile care ne sunt scumpe și să ne amenințe credința.

Această luptă este una antică. Cu toate că exprimările acestui război s-au schimbat, forța principală din spatele lui este malefică. Pavel, apostolul, vorbește despre filozofia deșartă și amăgitoare care îi ține pe oameni captivi (Coloseni 2:8). El ne aduce aminte că lupta noastră se dă împotriva oricăror argumente și izvodiri ale minții care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu (2 Corinteni 10:5). Oamenii citează cel mai adesea acest pasaj când vorbesc despre războiul spiritual.

Din perspectiva mea, suntem deseori în pericolul de a folosi greșit Noul Testament pentru apărarea unei anumite

perspective asupra teologiei și a practicii războiului spiritual. Dați-mi voie să mă explic.

Un rol central în argumentul lui Pavel din 2 Corinteni 10:3–6 este problema loialității din biserică din Corint. Anumiți „apostoli nespuse de aleși” răspândeau niște idei alternative și perspective teologice contradictorii (2 Corinteni 11:5). Acestea erau adesea însoțite de atacuri personale la adresa lui Pavel, apostolul fondator al bisericii. Drept urmare, biserică și-a pierdut într-o anumită măsură încrederea în Pavel și s-a expus unui număr mare de concepte și idei care provocau incertitudini spirituale și conflicte interne. Îndemnul lui Pavel a fost acela de a face orice gând rob ascultării de Cristos. El le-a mai spus foarte clar că trebuie să dărâme orice „înălțime” prin puterea lui Dumnezeu. Cu toate că nu putem exclude niciodată activitatea forțelor demonice, o expunere contextuală a acestui pasaj subliniază poziția care afirmă că războiul spiritual are loc deseori pe tărâmul ideilor, gândurilor și al conceptelor.

Permiteți-mi să vă sugerez câteva arene în care se dau luptele în jurul nostru:

ARENA CULTURALĂ

Cultura este un concept complex și greu de definit. Cu toate că are mai multe componente, putem identifica anumite structuri globale care definesc modul de funcționare al unei societăți. Limba, valorile, normele și comportamentele contribuie la definirea unei culturi. Forțele apăsătoare ale globalizării modelează cultura secolului XXI. Când lumea a început procesul de reconstrucție după devastările celui de-al Doilea Război Mondial, națiunile și popoarele colonizate – pe care aspirațiile de exploatare ale națiunile occidentale le dezarmaseră – au început să-și afirme dreptul la independență și libertate. Lupta pentru formarea națiunilor se sfârșise, iar acum agenda era determinată de drepturile omului, de drepturile civile și de dorința de autodeterminare. Rasismul prezent în multe zone din lume, efectele devastatoare ale războaielor regionale, cum ar fi cel din Vietnam, și dezvoltarea tehnologică rapidă care permite trimiterea de imagini grafice oriunde în lume în câteva secunde, au modelat aceste forțe complexe. Cine poate uita imaginea fetiței vietnameze alergând dezbrăcată din fața atacului cu napalm sau brutalitatea atroce a poliției față de locuitorii din Sharpeville, Africa de Sud? La finalul anilor 1960 și începutul anilor 1970, aceste forțe s-au ridicat sub forma unor atacuri coerente asupra sistemului social al timpului. Mișcarea drepturilor civile s-a bucurat de un succes semnificativ; mișcarea pro-avort a câștigat procesele și a schimbat societatea în totalitate.

În această lume complet diferită s-a născut o nouă generație, generația mileniului. Drept urmare, ea a crescut cu o mentalitate care respinge cuvintele mari. Pentru ei, cei

care pretind că au toate răspunsurile seamănă cu cei care au provocat războaiele din secolul XX. Ei au o hermeneutică a suspiciunii și, asemeni corintenilor, acordă cu greu încredere și resping afirmațiile celor care spun ceva și fac altceva. Se dă o bătălie. Liderii creștini nu se mai pot bucura de autoritatea poziției pe care o dețin. A avea un titlu sau o responsabilitate de conducere nu mai impresionează deloc o mare parte a societății noastre. Biserica nu mai modelează gândurile și ideile. Mai degrabă, societatea care pune totul sub semnul întrebării, care își alege valorile în mod aleatoriu și crede că are dreptul să facă tot ce vrea, este cea care modelează gândirea și ideile în zilele noastre. Realitatea este că o întreagă generație este înclinată spre o viziune sceptică asupra credinței creștine și asupra tuturor lucrurilor pe care le prețuim.

Ca președinte al unui colegiu biblic din Marea Britanie, m-am confruntat cu această realitate aproape zilnic. Tineri recrutați din biserici, care pretindeau a avea o mărturie creștină și care primeau referințe din partea pastorului bisericii locale, ajungeau în anul întâi de studii cu un nivel foarte slab de cunoștințe biblice. Le lipsea o perspectivă biblică integratoare

consiliului local. Secularismul agresiv, al cărui mari preoți sunt niște organizații respectate de către tot mai mulți oameni din societatea noastră, conduce acest atac socio-politic. Libertățile civile au rareori de-a face cu protejarea drepturilor individului; ele se opun în mod vehement oricărei expresii a creștinismului. În felul acesta guvernul vrea să alunge orice vestigiu al rădăcinilor iudeo-creștine din spațiul public. În ultimii ani, în ciuda majorității care votează „pentru”, oficialii dau jos plachetele cu cele Zece Porunci din orice spațiu public. Lupta acerbă cu privire la ce doreau părinții fondatori ai Statelor Unite să spună când vorbeau despre separarea dintre biserică și stat a luat forme la care acești părinți fondatori nu s-ar fi gândit niciodată. Oamenii înțeleg astăzi prin această separare o eradicare *completă* a credinței din arena publică. Părinții fondatori nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva.

Lucrurile nu se sfârșesc aici. Orice comitet al unei biserici care încearcă să ia inițiative noi în viziunea sa de a avea un impact pozitiv asupra comunității cunoaște caracterul invaziv al legislației muncii, al problemelor de discriminare și al altor

Presiunea socială și legile din ce în ce mai stricte fac tot mai dificilă confruntarea deschisă a problemelor, așa cum ne sugerează teologia noastră să facem.

asupra lumii. Ei credeau că singura condiție pentru a avea relații sexuale era dragostea. Datoriile financiare care paralizează capacitatea de decizie a unor oameni timp de decenii erau considerate pe deplin acceptabile și, desigur, nu era vina celor ce s-au împrumutat. Guvernul sau băncile mari erau de vină. Relațiile între persoane de același sex nu constituiau o problemă serioasă. Paradoxal, aceiași tineri studenți (la o școală biblică) erau foarte preocupați de mediul înconjurător și-i deranja că nu se face destulă reciclare. Vestea bună este că nu toți studenții aveau o astfel de perspectivă asupra vieții. Abordând această luptă spirituală în sălile de curs, la capele și în timpul călătoriilor misionare, majoritatea studenților care ajungeau la absolvire aveau pasiune pentru Cristos și dragoste pentru Cuvântul Său.

Concluzia este că nu ar trebui să stăm nepăsători față de mediul cultural actual și față de nivelul războiului spiritual pe care-l produce. Trebuie să abordăm lupta cu încredere. Sugestiile de la finalul articolului ar trebui să vă fie de folos în această confruntare.

ARENA SOCIO-POLITICĂ

Alegerile prezidențiale recente din Statele Unite reprezintă o schimbare socio-politică imensă în rândul unei populații care a fost din punct de vedere istoric de centru-dreapta și conservatoare într-o oarecare măsură. Au avut loc niște schimbări demografice rapide. Canalele de știri principale au devenit tot mai partinitoare, iar societatea este una vizibil post-creștină.

Acest lucru reprezintă o altă formă subtilă de război spiritual. Nu este vorba doar de un oficial al unui oraș care nu dorește să coopereze sau de un membru dificil al

lucruri cu care generația părinților noștri nu au fost nevoiți niciodată să aibă de-a face. Petrecând ultimii opt ani din viață trăind și muncind în Europa, am văzut această agendă post-creștină și seculară expusă în multe moduri gălăgioase. Biserica a fost marginalizată, iar secularismul umanist a devenit noua religie a unei Europe nu demult creștine.

Nu este un fenomen nou. Profesori universitari, încă de prin anii 1930, au dezvoltat în sălile de clasă ale universităților doctrinele secularizării, ale pluralismului și ale unui sistem filozofic mai amplu, identificat azi sub denumirea de postmodernism. Un comitet întrunit la Lausanne a identificat acești factori ca tendințele dominante ale secularizării societății, în urmă cu aproape 30 de ani. Ce este diferit acum este faptul că aceste idei, concepte și gânduri au pătruns în curentul principal de gândire care domină structurile sociale ale societății noastre.

Ar fi un semn de naivitate să presupunem că aceasta este o simplă agendă legislativă scăpată puțin de sub control. Nu mă îndoiesc deloc că răutatea din locurile înalte, forțele demonice și subtilele agende anti-Cristos conduc aceste schimbări. Prin urmare, trebuie să le înfruntăm așa cum sunt. Nu le vom putea rezolva cu ajutorul urnei, ci printr-o rugăciune concertată, printr-o părtășie fermă și printr-o dispoziție de a ne dărui viețile cauzei lui Cristos.

ARENA MORALĂ

Chiar dacă tot ce am scris până aici are niște implicații morale evidente, merită să menționăm că lupta ideilor, gândurilor și conceptelor a invadat esența fibrei morale a societății noastre. Societatea a relativizat aproape în totalitate

moralitatea, astfel că orice lucru este acceptabil atâta timp când produce plăcere. Acest fapt a creat o moralitate individualizată care tolerează aproape orice și care aduce cu sine haosul unei societăți în destrămare, care judecă totul, de la abandonarea unui copil nenăscut la eutanasierea celui slab și firav, în cel mai pragmatic mod.

Aceasta înseamnă că pastorii trebuie să slujească acum într-un context în care nimic nu mai este sigur. Căsătoria nu mai este apreciată, relațiile sunt superficiale, iar imaginile explicit senzuale au devenit pentru mulți o parte a vieții de zi cu zi. Ar trebuie să fim idioți și miopi ca să nu vedem că aceasta este direcția naturală a societății noastre. Pornografia este distructivă, degradează femeile și face rău acelor familii în care standardele morale sunt cel puțin dubioase.

Probabil că mai distructiv este modul în care societatea noastră a subminat moralitatea și a făcut ca ceea ce a fost până nu demult inacceptabil să devină noua normalitate. Pentru cei implicați în lucrarea de slujire, acest lucru introduce un nivel cu totul nou al războiului spiritual. Este mult mai complicat acum să ne păzim inimile, să ne îngrijim de căsniciile noastre și să ne conducem copiii decât a fost în urmă cu o generație. Aceasta este o formă violentă de război spiritual.

Păstrarea unei dedicări pentru o viață curată, împiedicarea imaginilor dăunătoare să ne pătrundă în minte, trăirea unei vieți responsabile și iubirea lui Dumnezeu într-un mod care să influențeze orice domeniu al vieții noastre este o luptă continuă pe care trebuie s-o ducem. Trebuie să ne angajăm în ea, altfel vom pierde tot mai mult teren, ideile contrare vor câștiga bătălia finală, iar misiunea noastră de a fi sare și lumină nu va fi îndeplinită.

Dați-mi voie să vă sugerez patru domenii în care să abordați aceste expresii ale războiului spiritual:

Fiți dedicați unei perspective biblice asupra lumii

A avea o perspectivă biblică asupra lumii înseamnă mult mai mult decât a crede că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ea înseamnă a dezvolta un angajament profund față de sistemul de valori descris în Biblie. Înseamnă a avea o imaginație izvorâtă din narațiunea speranței, a dreptății și a unui viitor aflat sub controlul deplin al lui Dumnezeu. Ea este totodată o înțelegere adânc înrădăcinată a răscumpărării. Cu alte cuvinte, speranța lui Dumnezeu, așa cum a fost ea revelată prin lucrarea lui Cristos în moartea și învierea Lui, este prezentă acum în mijlocul nostru. El lucrează în noi, ne schimbă viețile, ne vindecă și ne redă speranța. O viziune biblică asupra lumii respinge perspectivele dualiste care ne permit să credem un lucru și să facem altul. Cuvântul și fapta noastră trebuie să fie consecvente. Suntem ceea ce suntem prin harul lui Dumnezeu, fapt care influențează totul, absolut totul, timp de 24 de ore pe zi și 365 de zile pe an.

Căutați să aveți o spiritualitate reală

Noul Testament vorbește despre Duhul Sfânt ca o arună a ceea ce va veni. Aceasta înseamnă că credința noastră are o dimensiune validată de experiență. Putem și trebuie să ne așteptăm la o profundă reasigurare a mântuirii noastre. S-ar putea să pară o simplă propoziție, dar experiența profundă

și lăuntrică a siguranței mântuirii și a unui viitor pe care l-a pregătit Dumnezeu pentru noi ar trebui să condiționeze toate aspectele vieții noastre. Aceasta ar trebui să ne facă atenți la lucrarea diavolului (1 Petru 5:8), gata să ne împotrivism atacurilor (Iacov 4:7, 8) și încrezători că putem fi mai mult decât biruitori prin Cel care ne întărește (Romani 8:37).

Fiți parte a unei comunități dedicate

Hotărârea noastră de a câștiga acest război spiritual trebuie să includă o reconsiderare atentă a bisericilor noastre. Nu există nimic atât de puternic ca o comunitate formată din urmași dedicați ai lui Cristos, hotărâți să fie luminile lui Dumnezeu în lumea în care trăiesc. În cadrul acestor comunități, răscumpărarea își găsește expresia deplină. Oamenilor le pasă unii de alții, își slujesc unii altora și se susțin reciproc în fiecare bătălie. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a fost atât de direct când s-a adresat bisericii din Corint. O biserică ce își pierde scopul răscumpărător ajunge lipsită de putere în fața atacurilor la care sunt supuși oamenii în viața de zi cu zi. Ea își pierde relevanța pentru noua generație. Dacă acest articol ar trebui să aprindă un nou interes pentru războiul spiritual rezumat în idei, gânduri și concepte, el ar trebui în egală măsură să aprindă un angajament înnoit față de biserica lui Isus Cristos.

Cultivați iubirea pentru săraci

Dintr-o perspectivă ceva mai teologică, putem spune că un element strategic al războiului spiritual trebuie să fie o înțelegere bine conturată a dreptății. O simplă discuție condescendentă despre misiune nu ne ajută cu nimic. Dacă facem însă din misiune obiectivul central al vieții noastre, atunci vom fi încurajați, întăriți înăuntrul nostru și echipați pentru a face față atacului spiritual într-un mod mai informat. Dragostea lui Dumnezeu pentru văduve, orfani și săraci ar trebui să ne inspire fiecare aspect al trăirii noastre. Aceasta ne va face receptivi la lumea spirituală într-un mod care nu poate fi reprodus cu ușurință în altă parte. Oamenii cei mai receptivi din punct de vedere spiritual pe care-i cunosc sunt cei ferm angajați în slujirea celor săraci. Ei sunt mai receptivi, mai echipați pentru războiul spiritual și cu siguranță niște urmași ai lui Cristos mai biruitori.

CONCLUZII

Sper că acest articol va lărgi discuția dusă pe tema războiului spiritual. Suntem confrunțați cu forțe spirituale cumplite pe fiecare front. Liderii, pastorii, părinții și creștinii în general trebuie să învețe să folosească armele noastre spirituale care nu sunt firești ci, așa cum ne aduce aminte Cuvântul lui Dumnezeu, sunt întărite de Dumnezeu ca să dărâme întăriturile (2 Corinteni 10:4).

Paul Alexander, Ph.D., Președinte al Trinity Bible College, Ellendale, North Dakota, S.U.A.

**PERSPECTIVE
ASUPRA
VIEȚII
ȘI
LUMEA
NEVĂZUTĂ**

de Terry Hanna

O perspectivă greșită asupra lumii este periculoasă și susceptibilă la înșelăciune demonică. Pe de altă parte, o perspectivă corectă asupra lumii, ancorată în adevărul biblic, îi ajută pe credincioși să recunoască activitatea demonică și influențează reacțiile acestora față de lumea nevăzută.

Când am ajuns la casa unui vechi membru al bisericii penticostale, acesta mi-a făcut semn să-l urmez până în spatele casei. De-acolo am intrat în casă pe ușa din dos deoarece, mi-a explicat el, un *taotaomona* se mutase în copacul din fața casei, iar el nu dorea să-l supere. Conform tradiției, *taotaomona* erau spiritele strămoșilor din Guam care locuiau în junglă. Acest bărbat era un membru credincios, așa că primul meu instinct a fost să mă întreb: *Cum poate fi atât de superstițios?* Ne-am rugat și apoi am plecat, fără să fiu sigur că teama lui mai slăbise.

După mai mulți ani, gândindu-mă la acea întâmplare, am realizat că frica lui era rezultatul unei viziuni asupra lumii care păstra o rămășiță animistă ce nu fusese niciodată confruntată din punct de vedere biblic într-un mod care să fi penetrat percepțiile sale cele mai adânci asupra vieții. În același timp, perspectiva mea asupra lumii, influențată de raționalismul occidental, m-a determinat să am o atitudine inițială de desconsiderare, catalogând îngrijorarea lui drept superstiție. Amândoi am privit un eveniment prin lentilele unei viziuni asupra lumii care nu fusese aliniată cu perspectiva biblică asupra legăturii cu lumea nevăzută.

Această experiență scoate în evidență pericolul unor concepții despre lume și viață care nu este bazată pe Biblie. În mod negativ, ea scoate în evidență nevoia unei perspective biblice clare care să contracareze perspectivele concurente și modul în care acestea influențează reacțiile oamenilor față de lumea nevăzută.

PUTEREA VIZIUNII ASUPRA LUMII DE A MODELA MODUL ÎN CARE PRIVIM LUMEA

SPIRITELOR

Viziunea asupra lumii reprezintă modul în care înțelegem noi lumea. O descriem drept „modul în care privim, nu ceea ce privim”.⁴ A avea o anumită perspectivă asupra lumii înseamnă a privi printr-o pereche de ochelari care ne ajută să vedem și să înțelegem lucrurile mai clar. Fiecare om are o viziune unică asupra lumii, chiar dacă ea se poate asemăna cu cea a familiei din care provine, deoarece viziunea se formează acasă, în măsura în care ea absoarbe atitudinile, valorile și credințele culturale ale părinților. Aceasta se dezvoltă ulterior prin experiențe, întâlniri religioase, influențe media și relații. Factorul principal în formarea unei viziuni individuale asupra lumii este modul predominant în care cultura din care provenim vede lumea. Cu toate că prietenul meu nu era un animist, vechile tradiții animiste care aveau de-a face cu influențele lumii nevăzute erau încă prezente și-i influențau propria viziune. Modul în care americanii privesc influențele lumii nevăzute le afectează propriile viziuni asupra lumii. Câteva perspective asupra lumii care ne influențează viziunea sunt:

1. Perspectiva naturalistă. Este o viziune occidentală principală asupra lumii care neagă existența lumii spirituale, insistând asupra ideii că nu există decât materie. În cadrul acestei perspective, oamenii își bazează naturalismul pe rațiune, metode științifice, afirmând că nu putem valida

⁴ Paul G. Hiebert și Eloise Hiebert Meneses, *Incarnational Ministry: Planting Churches in Band, Tribal, Peasant, and Urban Societies* (Grand Rapids: Baker Academic, 1995), p. 41.

din punct de vedere rațional existența lumii spirituale. Naturalismul separă „supranaturalul de natural, divinitatea de natură și religia de știință”.⁵ Acesta privește lumea materială ca pe o mașinărie fără suflet, lipsită de Dumnezeu, fără nicio cauză sau scop divin, iar umanitatea nu este altceva decât o parte a naturii, egală cu lumea animală.⁶ Din cauza necredinței sale în lumea spirituală sau în viața de după moarte, umanitatea devine arbitru oricăror judecăți morale. Perspectivele nord-americane și europene asupra lumii sunt un rezultat al acestei concepții naturaliste a realității.⁷

2. Perspectiva animistă. Aceasta a influențat viziunea prietenului meu asupra lumii nevăzute. Animismul are de obicei câțiva zei creatori centrali, însă accentul cade pe miriadele de spirite care populează lumea și interacționează cu umanitatea.⁸ Aceste spirite, conform tradițiilor populare, cauzează norocul sau ghinionul, nenorocirile și bolile.⁹

3. Perspectiva biblică. Evangheliile și penticostalii din America de Nord afirmă că perspectiva corectă asupra vieții o putem avea doar prin lentilele Bibliei. Într-un sens general, termenul de viziune biblică asupra lumii descrie modul în care Biblia este revelația lui Dumnezeu, a naturii Sale trinitare, a creației, a întrupării și a planului Său de răscumpărare și a prezenței lăuntrice a Duhului Sfânt.¹⁰ Penticostalismul mai adaugă niște lentile hermeneutice prin care înțelegem viziunea biblică asupra lumii într-un mod mai personal. Concret, ne-am dori ca perspectivele noastre personale să înceapă să se alinieze adevărului biblic din momentul în care ne naștem.

Adevărul biblic ne confruntă vechile perspective asupra lumii în măsura în care Dumnezeu ni Se descoperă, fapt care provoacă perspectivele actuale într-un proces pe care Richard Niebuhr îl descrie ca fiind o „revoluție permanentă”.¹¹ Adevărul biblic ne provoacă presupunerile, iar noi răspundem aliniindu-ne percepțiile la revelația biblică, ajutați fiind de Duhul Sfânt care ne călăuzește în „tot adevărul” (Ioan 16:13). Prin urmare, când vorbim despre perspective bine conturate asupra lumii, vorbim despre perspective personale pe care le ancorăm în adevărul biblic.

⁵ Paul G. Hiebert, R. Daniel Shaw, și Tite Tiéno. “Responding to Split-Level Christianity and Folk Religion” [Răspunzând creștinismului divizat și religiei populare] în *International Journal of Frontier Missions* 16, nr. 4 (iarna 1999/2000), p. 175.

⁶ James W. Sire, *The Universe Next Door: A Basic Worldview Catalog* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Academic Press, 2009 [1976]), p. 66–143.

⁷ Gary W. Phillips, William E. Brown și John Stonestreet, *Making Sense of Your World: A Biblical Worldview* (Salem, Wisconsin: Sheffield Publishing Company, 2008), p. 24–32.

⁸ Charles H. Kraft, *Worldview for Christian Witness* (Pasadena: William Carey Library, 2008), p. 241–42; 481–90.

⁹ Gailyn Van Rheenen, *Communicating Christ in Animistic Contexts* (Pasadena: William Carey Library, 1991), p. 58,59.

¹⁰ Phillips, et. al. p. 96–101.

¹¹ Loder, p. 19.

Acesta este un proces continuu în care noul adevăr biblic se ancorează solid în percepțiile noastre asupra lumii.

4. Perspectiva hibridă. Problemele cu privire la viziunea asupra lumii pe care le-am întâlnit la prietenul meu și la mine însumi erau rezultatul unor domenii care nu fuseseră analizate pe deplin din punctul de vedere al perspectivei asupra vieții. Viziunea lui creștină asupra lumii avea anumite reminiscențe ale modului său vechi de a privi lumea nevăzută, fapt care-l făcea un rob al fricii. Eu am căzut în capcana viziunilor seculare nord-americane asupra lumii și am catalogat îngrijorarea prietenului meu drept superstiție. Remediu acestei confuzii este o viziune corectă asupra lumii. O viziune greșită nu reușește să recunoască nevoia, nu răspunde cu o siguranță biblică, fapt care-i face pe oameni să rămână în robie.

VIZIUNILE GREȘITE ASUPRA LUMII ȘI ACTIVITATEA DEMONICĂ

Oamenii care au o viziune greșită asupra lumii sunt ușor de înșelat cu privire la natura activității demonice și tind să caute ajutor în sursele greșite, din cauza naturii înșelătoare a lui Satan. Satan este un mincinos, este tatăl minciunii, iar minciuna este „limba lui maternă” (Ioan 8:44); demonii sunt „duhuri înșelătoare” (1 Timotei 4:1). David Naugle scrie

Această întâmplare a avut loc pe o insulă din Oceanul Pacific. Unii ar putea spune că acest lucru s-a întâmplat acolo, dar că nu se poate întâmpla niciodată în țara noastră. Deși răspunsul animist nu este soluția, este posibil, totuși, ca oamenii să caute ajutor într-o sursă nebiblică. Un raport din anul 2006 asupra Americii de Nord scoate în evidență că deschiderea față de sursele nebiblice este o problemă tot mai mare. Studiul a examinat 4.340 de adolescenți între 13 și 19 ani, constatând că 19% erau de acord că oamenii pot comunica cu morții; 10% au spus că au comunicat în mod personal cu o persoană decedată, 73% cred în lumea supranaturală, 35% au folosit tabla Ouija (o tablă folosită în ședințele de spiritism pentru a comunica cu spiritele, n.tr.), 79% au citit horoscopul, 30% au consultat un cititor în palmă.¹³ Acest lucru poate fi într-o anumită măsură datorat curiozității tinerilor, dar el ne arată totodată genul de informații nebiblice care inundă mințile tinerilor. Mass-media prezintă modalități alternative de rezolvare a problemelor prin intermediul emisiunilor de televiziune, filmelor, jocurilor video și cărților care prezintă fantome, demoni, vrăjitoare, strigoi și vampiri sub forma unor personaje simpatice care se oferă să-i ajute pe oameni.

Un alt factor care contribuie la aceste viziuni asupra lumii

Oamenii care au o viziune greșită asupra lumii sunt ușor de înșelat cu privire la natura activității demonice și tind să caute ajutor în sursele greșite, din cauza naturii înșelătoare a lui Satan.

despre modul în care viziunile culturale dominante asupra lumii pot facilita înșelăciunea demonică: „Din moment ce Satan și demonii pot manipula oamenii doar în măsura în care-i pot înșela, ce metodă mai bună să folosească pentru a face lucrul acesta decât promulgarea unor concepții false asupra realității prin intermediul duhului acestui veac.”¹²

Un exemplu grăitor al modului în care o viziune greșită asupra lumii face loc unei interpretări a evenimentelor care contribuie la înșelăciunea demonică este cazul unui soț a cărui soție credea că duhul unui mort din cimitirul local o chinuia de peste șase ani. Doctorul n-a găsit nicio cauză fizică pentru faptul că ea pierduse în greutate și că n-a putut avea copii. Niciun consilier nu a reușit să identifice alte posibile probleme. Soțul și familia lui erau niște creștini nominali, însă viziunea lui asupra lumii l-a determinat să acționeze pe baza unei cunoștințe tradiționale și nu pe baza adevărului biblic. Prin urmare, a deschis mormântul bărbatului al cărui spirit, credea el, îi chinuia soția, și a atacat oasele cu un cuțit amenințând să distrugă scheletul dacă nu înceta să-i mai tulbure soția. Viziunea acestui bărbat asupra lumii l-a făcut să se înșele cu privire la natura problemei cu care se confrunta soția lui, făcându-l să răspundă într-un mod nebiblic.

¹² David K. Naugle, *Worldview: The History of a Concept*, (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 2002), p. 283.

deschise la înșelăciunea demonică este creșterea nivelului de analfabetism teologic. Un studiu realizat de grupul Barna în 2010 relevă faptul că analfabetismul biblic este un curent în creștere și că „disputa teologică ce caută să uzurpeze bisericile protestante sugerează că viitorul deceniu va fi unul al unei neegalate diversități și inconsecvențe teologice”.¹⁴ Acest lucru este în acord cu un alt studiu realizat pe o perioadă de 20 de ani (între 1991 și 2011) care a descoperit o scădere a credinței că „Biblia este exactă în toate principiile pe care le învață” de la 46% la 38%.¹⁵

Viziunile seculare sau de altă natură asupra lumii vor umple golul oamenilor din toate națiunile în lupta lor de a înțelege lumea nevăzută. Cum ne putem aștepta de la copiii și adolescenții noștri să facă față acestor lucruri dacă nu le oferim nicio învățătură sau bază teologică pentru formarea unei perspective corecte asupra lumii demonice? Biserica trebuie să ia în serios „o înțelegere trinitară a lui Dumnezeu, care este încontinuu implicat în creația Lui prin providența,

¹³ David Kinnaman, *Teens and the Supernatural* (Ventura, California: The Barna Group, 2006), p.15–27.

¹⁴ The Barna Group. „Six Megathemes Emerge from Barna Group Research in 2010” [Șase teme majore care au reieșit din cercetarea Grupului Barna în anul 2010].

¹⁵ The Barna Group. „Barna Examines Trends in 14 Religious Factors Over 20 Years (1991 to 2011)” [Barna examinează tendințele a 14 factori religioși pe o perioadă de 20 de ani].

prezența și puterea Lui... Ea trebuie să-l ia în serios pe Satan și demonii lui, aceștia fiind îngeri căzuți care caută să-i împiedice pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință și credință, în ascultare de El.”¹⁶ Biserica trebuie să fie conștientă de faptul că viziunile greșite asupra lumii îi fac pe oameni susceptibili la înșelăciunea și încătușarea demonică, dar viziunile corecte recunosc adevărata sursă de ajutor.

O VIZIUNE CORECTĂ ASUPRA LUMII NE ALINIAZĂ LA ADEVĂRUL BIBLIC

Viziunile corecte asupra lumii oferă răspunsuri biblice lumii spirituale care revelează natura Împărăției lui Dumnezeu. George Ladd descrie realitatea și puterea Împărăției lui Dumnezeu când afirmă că Împărăția „a înfrânt deja puterea morții, l-a învins pe Satan și a răsturnat domnia păcatului”.¹⁷

Evanghelistul Luca demonstrează acest aspect în povestirea despre femeia care suferea de o afecțiune cronică ce îi deformase coloana vertebrală (Luca 13:10–17). Cu toate că Isus a identificat cauza acesteia sub forma unui „duh de neputință” (versetul 11), El nu Se raportează la ea ca la o întâlnire tipică cu forțele demonice și nici ca la o vindecare obișnuită. Faptul că întâmplarea are loc în sinagogă o asociază cu proclamarea Împărăției (Luca 4:18, 19), fiind un preluu al învățurii lui Isus despre Împărăție din Luca 13:18–21.¹⁸ În această relatare vedem contrastul dintre o viziune biblică și alte viziuni asupra lumii. Când oamenii influențați de o altă perspectivă a lumii privesc la acea femeie, ei se concentrează asupra bolii, dorind să știe ce fel de boală este, originea ei și posibilele tratamente. Viziunea animistă asupra lumii vrea să știe ce spirit a cauzat problema. A ofensat ea spiritul vreunui strămoș, a încercat ea să-l potolească? Cu toate acestea, vedem o altă perspectivă asupra lumii în această întâmplare. Răspunsul Împărăției lui Isus ne spune că El era interesat în principiu de femeia apăsată de boală. El i-a spus pur și simplu: „Femeie, ești dezlegată de neputința ta” (Luca 13:12). Răspunsul Său ne arată că El nu era interesat de natura sau sursa neputinței ei. El S-a concentrat asupra persoanei afectate. Dorința Lui era să aducă libertatea Împărăției: „Să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți” (Luca 4:18).

O conversație pe care am avut-o cu un credincios penticostal de pe o insulă din Pacific ilustrează foarte bine această viziune biblică. El avusese parte de o convertire dramatică, de o transformare a viziunii sale asupra lumii cu câțiva ani în urmă, când și-a văzut sora eliberată de ceea ce el considera a fi ani de apăsare demonică. Ea se arunca la pământ, vorbea incoerent folosind o altă voce și încerca să-și facă rău. Din perspectiva familiei, era posedată de un spirit malefic, pe când cineva cu o viziune seculară asupra lumii putea considera manifestarea ei drept un fel de convulsie.

¹⁶ Hiebert, Shaw, and Tiéno, 174.

¹⁷ George Eldon Ladd, *The Gospel of the Kingdom: Scriptural Studies in the Kingdom of God* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1959), p. 130.

¹⁸ Ned B. Stonehouse, F.F. Bruce și Gordon D. Fee, ed., *The Gospel of Luke*. The New International Commentary on the New Testament, de Joel B. Green (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Company, 1997), p. 518–521.

Unchiul ei penticostal a ajuns exact în timpul unui astfel de episod. Când s-a rugat pentru ea, el a poruncit demonilor, nu spiritelor morților sau unei boli psihice, s-o părăsească și să nu se mai întoarcă niciodată. Fratele ei mi-a spus că schimbarea a fost imediată și permanentă. Datorită acestui lucru întreaga familie s-a întors la Isus. Fratele mi-a spus: „Cred în Dumnezeu și în Evanghelia care mi-a schimbat punctul de vedere. Ea mi-a schimbat viața, nu mai trebuie să mă tem de forțele spirituale. Cred că acestea n-au nicio autoritate și nicio putere să se amestece în viața mea.” În acest caz, nici viziunea animistă și nici cea seculară nu erau relevante pentru disperarea acelei femei. Unchiul ei, care avea o viziune transformată asupra lumii, a recunoscut, cu ajutorul darului de deosebire a duhurilor, că era robită așa că ea a experimentat libertatea Împărăției.

TRANSFORMAREA VIZIUNII NOASTRE ASUPRA LUMII

Nu cu mult timp în urmă am fost implicat într-un proiect de cercetare care și-a propus să identifice factorii care contribuie la transformarea viziunii credincioșilor asupra lumii, în special în ce privește lumea nevăzută. S-au remarcat cinci factori cu importanță globală: (1) O componentă spirituală puternică, incluzând convertirea și botezul în Duhul, împreună cu o viață devoțională disciplinată; (2) Învățarea Cuvântului lui Dumnezeu; (3) Mentori evlavioși care-i învață, îi încurajează și le sunt un exemplu de comportament; (4) Relațiile sunt surse de încurajare și consolidare a ceea ce ei au învățat și experimentat; (5) Experiența practică ce va consolida lucrurile învățate.

Era foarte clar că bisericile sunt o parte indispensabilă a acestui proces holistic. Ele contribuie la dezvoltarea unei viziuni fundamentate biblic când:

- sunt receptive la prezența Duhului Sfânt și practică o închinare specific penticostală propice schimbării;

- învață o perspectivă teologică asupra problemelor vieții, inclusiv o teologie a lumii nevăzute și a Împărăției lui Dumnezeu. Acesta a fost îndemnul lui Pavel pentru Timotei „poruncește și învață aceste lucruri” (1 Timotei 4:11) și pentru Tit, „vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă” (Tit 2:1).

- îndrumă oamenii folosind credincioși cucernici și pioși dedicați dezvoltării unei viziuni biblice asupra lumii. Priscila și Aquila l-au luat cu ei pe Apolo și „i-au arătat mai cu de-amănuntul Calea lui Dumnezeu” (Fapte 18:26), ajutându-l să-și schimbe viziunea asupra Rusaliilor.

- contribuie la formarea de relații. Relațiile încurajează oamenii (Evrei 10:24, 25). Primii credincioși au clădit relații transformatoare când au împărțit închinarea, hrana, rugăciunea și chiar averile lor (Fapte 2:42–46; 4:32–37).

- oferă ocazii practice de slujire care întăresc și consolidează perspectivele în schimbare ale oamenilor. Isus i-a implicat pe cei Doisprezece (Matei 10:1–16; Marcu 6:7–13, Luca 9:1–9) și pe cei șaptezeci și doi (Luca 10:1–10) în lucrare.

CONCLUZIE

Viziunile greșite asupra lumii sunt susceptibile la înșelăciune demonică și-i pot determina pe oameni să caute

ajutor în locuri greșite. Totuși, viziunile corecte asupra lumii, fundamentate pe adevărul biblic, îi ajută pe credincioși să recunoască activitatea demonică și pe cei aflați sub legătura acesteia, pentru a le aduce libertatea Împărăției. Biserica joacă un rol vital în transformarea holistică ce implică o activitate spirituală, învățare, îndrumare, clădirea de relații și slujirea practică.

Dacă prietenul meu, menționat în introducere, ar fi privit ceea ce se întâmplă prin prisma unei viziuni biblice asupra lumii, el ar fi înțeles că nu avea de ce să se teamă de lumea nevăzută și ar fi stat ferm datorită perspectivei Împărăției lui Dumnezeu asupra lumii. Eu aș fi înțeles mai bine legătura fricii de lumea nevăzută și aș fi fost mai activ în aducerea

libertății Împărăției. Astfel înțelegem scopul îndemnului transformator al lui Pavel: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

Terry Hanna din Springfield, Missouri, lucrează cu Biroul *Asia Pacific Harvest* din regiunea Asia Pacific.

VIZIUNEA APOCALIPTICĂ » DAVID WILKERSON

Profeții împlinite și în curs de împlinire

Terorism, dezastre economice, crize energetice, foamete, corupție în afaceri, scandaluri religioase, homosexualitate militantă, creștinătate obsedată de plăceri, moralitate distorsionată – în anul 1974, când a fost publicată ediția originală a cărții, astfel de lucruri erau avertismente profetice de neconceput. În societatea secolului secolului XXI, acestea sună ca niște titluri de vești învechite.

.....

171 p. • 13,5 x 20,5 cm • **21,80 lei**

O VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN DUHUL » GEORGE O. WOOD

O viață trăită în Duhul oferă o compilație completă de perspective cu privire la persoana și lucrarea Duhului Sfânt, din partea liderului denominațiunii noastre. Este unică abilitatea lui Dr. Wood de a formula teologia pentecostală adevărată în moduri creative și revigorante.

.....

162 p. • 13,5 x 20,5 cm • **21,80 lei**

BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE O EXPERIENȚĂ DISTINCTĂ

de Mark Wootton

Următoarele părți ale acestei serii vor consemna o schimbare a discuției noastre, de la principiile fundamentale ale botezului în Duhul Sfânt la studierea aspectelor divergente sau confuze cu privire la botezul în Duhul Sfânt. În introducerea mea am făcut referire la o pneumatologie nepenticostală. Înțeleg prin aceasta o teologie a Duhului Sfânt formată, adoptată, crezută și învățată de creștini care nu sunt penticostali. Aceștia cred de multe ori că au Duhul Sfânt (și de multe ori au dreptate), dar nu vor să se numească penticostali. Ei nu au experimentat și nici vor să experimenteze „botezul în Duhul Sfânt” așa cum vorbesc penticostalii despre acesta. După cum vă puteți da singuri seama, pneumatologia unor nepenticostali este substanțial diferită de cea a penticostalilor. Interesant, ambele grupuri folosesc Biblia ca bază a poziției lor teologice.

Printre subiectele principale abordate în cadrul acestei serii se află și semnificația botezului în Duhul Sfânt. Un alt subiect este continuitatea experienței botezului în Duhul Sfânt dincolo de primul secol. Vom examina totodată ce înseamnă faptul că cineva a primit Duhul Sfânt. Vom privi în acest articol subiectul relației dintre experiența mântuirii și cea a primirii Duhului Sfânt.

Mai concret, sunt acestea experiențe simultane sau separate? Primim Duhul Sfânt când devenim creștini sau este aceasta o a doua lucrare a harului, care are loc ulterior? Dacă sunt experiențe distincte, cât timp trebuie să treacă între cele două evenimente? Haideți să explorăm acest subiect.

Nu se poate pune sub semnul întrebării faptul că Duhul Sfânt este implicat în actul mântuirii. Pentru a fi mai concis, dați-mi voie să-l citez pe Ralph M. Riggs:

În toate descrierile, indiferent de termenii folosiți pentru a explica experiența convertirii credinciosului, se afirmă clar că Duhul Sfânt este agentul acesteia. El convinge oamenii de păcat, El îi sfințește și-i pune deoparte pentru mântuire; ei sunt născuți din Duhul. El mărturisește că ei sunt copiii lui Dumnezeu. Cei ce sunt ai lui Cristos au Duhul lui Cristos, și Duhul locuiește în inimile lor. Vedem astfel că toți credincioșii cu adevărat născuți din nou au Duhul Sfânt. Într-adevăr, ei au „început prin Duhul” (Gal. 3:3). Tot ce au ei în ce privește vitalitatea și experiența lor creștină este rezultatul lucrării Duhului Sfânt.

Nimic nu poate contrazice faptul că fiecare credincios are o relație cu Duhul Sfânt. Înaintea convertirii, Duhul Sfânt

este cel care-l convinge de păcat. În timpul convertirii, Duhul Sfânt este cel care-l sfințește. Ulterior convertirii, Duhul Sfânt este cel ce dă siguranța mântuirii și vitalitatea trăirii.

Este însă această prezență a Duhului Sfânt egală cu botezul în Duhul? Scriptura conține câteva exemple de credincioși care au primit Duhul Sfânt, ulterior convertirii, într-un mod notabil și distinct. Haideți să aruncăm o privire asupra câtorva dintre aceste situații.

Ziua Cincizecimii

Este un fapt general acceptat că cei prezenți în camera de sus în Ziua Cincizecimii erau credincioși. Dintre cei 120 prezenți în total, sunt menționați nominal Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul, Iuda, fiul lui Iacov și Maria, mama lui Isus. Pe lângă aceștia, au mai fost menționate, în mod generic, grupul femeilor și cel al fraților lui Isus (Fapte 1:13–14). Cu toate că au făcut o alegere în timpul acelor zece zile, se pare că ei s-au concentrat în principal asupra rugăciunii. Aceste persoane nu erau niște iudei în căutarea lui Mesia, ei fuseseră martori ai răstignirii, învierii și înălțării Domnului. Dacă în ziua aceea existau pe fața pământului niște urmași sau ucenici ai lui Isus, nu puteau fi alții decât aceștia. Lucrarea de mântuire se realizase. Cristos fusese crucificat, înviat, glorificat și înălțat. Acești 120 trăiau în răscumpărarea Noului Testament. Ei erau credincioși.

Totuși, acești credincioși urmau să experimenteze un al doilea dar al harului în viața lor. Un dar, promis de Tatăl și trimis de Fiul, trebuia să sosească. Apoi, în a zecea zi de așteptare caracterizată de răbdare și ascultare, Duhul Sfânt a venit peste ei:

În ziua Cincizecimii erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească (Fapte 2:1–4).

Este clar că umplerea acestor credincioși cu Duhul Sfânt a fost o experiență separată venirii lor la credința în Cristos. Extrem de interesant este faptul că acest moment a fost prima consemnare a unei umpleri după înălțarea lui Cristos. De aceea, valoarea precedentului este semnificativă. Când

oamenii au fost umpluți cu Duhul Sfânt pentru prima dată ei erau deja credincioși. Mântuirea și umplerea lor cu Duhul Sfânt au avut loc separat. A fost aceasta o simplă întâmplare? Haideți să privim mai departe.

Trezirea din Samaria

În Fapte 8, un evanghelist pe nume Filip a prezentat Evanghelia locuitorilor unei cetăți din Samaria. Însoțit de semne și minuni, mesajul a fost acceptat din toată inima. A fost o mare bucurie în toată cetatea când oamenii L-au acceptat pe Cristos ca Mântuitor personal. Ei au devenit credincioși. Mesajul era atât de convingător încât vrăjitorul din cetate, pe nume Simon, a devenit și el credincios.

Apostolii din Ierusalim au auzit de acea trezire și i-au trimis pe Petru și Ioan în Samaria ca să facă niște investigații. Să reluăm relatarea de la versetul 15:

Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci, Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt (Fapte 8:15–17).

Este clar că avem aici o trezire în două etape. Prima etapă a adus mântuirea. Oamenii au devenit credincioși. Acești credincioși au fost botezați în numele lui Isus. Transformarea a fost însoțită de semne, minuni și o mare bucurie. A doua etapă a implicat o a doua echipă de evanghelizare. Petru și Ioan nu au pus sub semnul întrebării autenticitatea lucrării lui Filip sau mântuirea acestora. Ei au completat lucrarea rugându-se pentru credincioși ca ei să primească Duhul Sfânt. Acest botez în Duhul nu avusese loc în momentul mântuirii, însă Petru și Ioan știau că acești credincioși trebuiau să primească și acest dar. Acest eveniment contrazice ideea că botezul în Duhul Sfânt are loc la mântuire.

Ucenicii din Efes

O a treia situație îl implică pe Pavel, în timpul călătoriilor sale misionare.

În Fapte 19, Pavel ajunge în Efes unde găsește un grup de doisprezece ucenici. După o scurtă discuție, îi întreabă: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Fapte 19:2) Vă rog să priviți acea întrebare. Ea nici măcar nu are sens dacă, din punct de vedere teologic, credincioșii ar trebui să primească botezul cu Duhul Sfânt în momentul mântuirii lor. Putem presupune după modul de formulare a întrebării că Pavel considera cele două experiențe niște evenimente distincte. Aduceți-vă aminte că Pavel a fost, fără îndoială, cel mai mare teolog al Noului Testament și autorul celor mai multe cărți din Noul Testament. Este clar că el credea că primirea Duhului Sfânt și credința în Isus sunt două evenimente diferite.

O experiență ulterioară

Mai există un pasaj în Biblie în care umplerea cu Duhul Sfânt este prezentată ca ulterioară convertirii, respectiv umplerea cu Duhul Sfânt era înțeleasă ca având loc după experiența mântuirii. Este vorba despre ceea ce s-a petrecut în casa lui Corneliu.

Vom privi mai în detaliu această experiență într-un articol viitor, însă vom face câteva observații și aici. Petru,

ca răspuns la o viziune divină, și-a făcut curajul de a merge în casa unui sutaș neevreu pe nume Corneliu. În mijlocul predicii în care Petru le explica despre viața și lucrarea lui Cristos, Duhul Sfânt a coborât peste Corneliu și familia lui. Vă rog să observați răspunsul lui Petru: „Atunci Petru a zis: «Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?» Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei” (Fapte 10:46–48).

Ce-aș vrea să observați aici este răspunsul lui Petru. Când Petru a auzit neamurile vorbind în alte limbi, a tras concluzia că trebuiau botezați în apă. Pentru că aceste persoane fuseseră umplute cu Duhul Sfânt, înseamnă că trebuie să fi fost deja mântuite. Primirea botezului în Duhul Sfânt era o experiență ulterioară mântuirii.

Presupun că cineva ar putea argumenta că această întâmplare ne arată că experiența mântuirii și cea a primirii Duhului sunt simultane. Totuși, nu există niciun indiciu în acest eveniment care să facă referire la pocăință, mărturisire sau mântuire. De fapt, afirmațiile anterioare acestei întâmplări ne sugerează că sutașul Corneliu era deja credincios. În versetul 15, Dumnezeu l-a avertizat pe Petru în viziunea pe care a avut-o să nu numească necurat ceea ce Dumnezeu curățește. În versetul 35, Petru a recunoscut că sutașul Corneliu fusese acceptat de Dumnezeu. Indiferent de detaliile convertirii lui Corneliu, când el a început să vorbească în alte limbi Petru a tras concluzia că trebuie botezat și în apă, ca o declarație a convertirii sale. În esență, dacă el a primit Duhul, atunci fusese deja mântuit.

De ce separată?

Din punct de vedere biblic, există dovezi care susțin că umplerea cu Duhul Sfânt este o experiență distinctă de cea a convertirii. Aceste experiențe însă pot avea loc în același timp. Totuși, dacă se întâmplă să fie simultane, acest lucru nu le face sinonime, nu este vorba de aceeași experiență. Prin urmare, sunt separate? Da. Sunt simultane? Uneori. Sunt sinonime? Nu.

Întrebarea care reiese de aici este de ce ne oferă Dumnezeu aceste experiențe ca două daruri distincte? De ce nu dă El botezul în Duhul Sfânt fiecăruia care crede? Este o bună întrebare. Cred că putem pune și întrebarea de ce nu mântuiește El toți oamenii? Darurile lui Dumnezeu, fie că este vorba de mântuire, fie de botezul în Duhul Sfânt, sunt date fără plată celor care le doresc. De aceea, botezul în Duhul Sfânt este rezervat celor care și-l doresc, asemeni mântuirii.

MARK WOOTTON, D.Min., predă cursuri despre conducerea penticostală la Evangel University. De asemenea, a slujit ca pastor, plantator de biserici și administrator de colegiu.

Acest articol este preluat din *THE COMPLETE PENTECOSTAL More Than Just Tongues* © 2010 de Mark Wootton. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

RESTAURAREA

RELAȚIEI

(2)

de Dr. H. Maurice Lednicky

După cum am văzut în articolele precedente, scopul inițial al lui Dumnezeu pentru creația Sa morală a fost să aibă părtașie cu aceasta. Dumnezeu n-a avut „nevoie” de om, spre deosebire de noi, care avem nevoie de camaraderia și acceptarea altora. Trinitatea eternă este complet absolută în Sine. Așadar, când omul n-a ascultat, Dumnezeu i-ar fi putut nimici pe Adam și Eva cu un singur cuvânt. Totul s-ar fi sfârșit. Dar, în dragostea și harul Său, planul pe care doar Suveranul Suprem l-ar fi putut iniția, El a căutat (și caută și astăzi) să răscumpere (să plătească prețul) și să readucă omul într-o relație cu El. Cuvântul lui Dumnezeu ne face cunoscută calea de la vinovăție/condamnare la o binecuvântată iertare/libertate. Este un lucru atât de profund că sfidează orice pricepere. Este atât de simplu că și un copilăș îl poate înțelege. Când veți studia acest material, lăsați-L pe Duhul Sfânt să vă lărgescă înțelegerea semnificației acceptării noastre de către Dumnezeu Tatăl. Bucurați-vă și fiți smeriți, în același timp. Harul lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, a redeschis ușa!

RELAȚIA CU TATĂL, COMPROMISĂ

1. Neascultarea

Primul om, Adam, le-a lăsat urmașilor săi o moștenire groaznică. Pavel, punând în contrast „primul” și „cel de-al doilea” Adam (Cristos), nu lasă nici un pic de îndoială cu privire la ce s-a întâmplat când Adam și Eva n-au ascultat de Dumnezeul Atotputernic. „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit... printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși...” (Romani 5:12–21). Acum, noi avem o natură depravată (rea, coruptă, păcătoasă), una înclinată spre neascultare (Efeseni 2:3). Omul nu mai trăiește într-o stare de inocență.

Dar, deși ne-ar conveni „să dăm vina” pe Adam pentru păcatul nostru, Pavel repudiază această idee. „Căci toți au păcătuțit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Citând din Psalmi, (14:1–3; 53:1–3), Pavel scoate în evidență că fiecare individ este culpabil pentru propriul comportament: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebniți. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Romani 3:10–12).

După cum îi stă în fire, Satan a răstălmăcit cuvintele lui Dumnezeu. El i-a spus Evei că nu va muri dacă ei vor mânca din rodul pomului cunoștinței binelui și răului (Geneza

3:1–4). Deși n-au murit FIZIC în acea zi, ceva mult mai rău li s-a întâmplat: ei au murit SPIRITUAL. Relația personală cu un Dumnezeu de trei ori sfânt a fost compromisă. În termeni simpli, păcatul și neascultarea de Cuvântul Lui împiedică orice persoană să cunoască dragostea și siguranța unei relații personale cu Tatăl ceresc, Cel plin de milă și îndurare.

2. Un Dumnezeu sfânt nu poate tolera păcatul

Această parte a mesajului de răscumpărare este de o importanță majoră. Chiar de la primul exemplu din Scriptură – înainte de Legea lui Moise (care a reprezentat doar un „tip” a ceea ce avea să fie revelat în Cristos Isus), s-a adus o jertfă de sânge pentru păcatul omului (Geneza 3:21). Aceasta este denumită în limbajul scriptural „ispășire” (pentru a împăca, a curăți, a ierta, a anula, a grația) și este folosită mai ales în cărțile Exodul, Leviticul și Numeri din Vechiul Testament. Un alt cuvânt deosebit de semnificativ în aceste cărți este „jertfă”, care presupune substituția unei persoane cu o alta. Este interesant că în întreaga Biblie aceste două cuvinte sunt cel mai des menționate în cartea Leviticul. Care este tema cărții Leviticul? SFINȚENIA înaintea Domnului. Putem identifica termenul „sfânt” de peste optzeci de ori în această carte.

În ciuda tuturor avertismentelor cu privire la apropierea corectă de Dumnezeu prin intermediul jertfelor și al darurilor, omul tot nu s-a putut apropia de prezența sfântă a lui Dumnezeu. Sub legământul mozaic, așa cum se prevede în cartea Leviticul, o dată pe an, marele preot putea intra în Sfânta Sfințelor cu o jertfă de sânge cu care stropea „capacul

ispășirii pe chivotul mărturiei, în Locul preasfânt” (Exodul 25:34), pentru ispășirea păcatelor lui Israel. Acesta este mai mult decât un concept interesant. Cuvântul „ispășire” este folosit de șase ori într-un singur pasaj (Leviticul 16:30–34).

Abia când o asemenea sfințenie inexprimabilă este juxtapusă depravării totale, putem începe să înțelegem că acest Dumnezeu măreț și sfânt nu-l poate accepta pe omul păcătos și răzvrătit în prezența Sa.

3. „Bunătatea” personală și „faptele bune” nu sunt suficiente

Să mai adăugăm ceva la dilema omului: el n-are nicio putere de negociere. El nu poate oferi nimic pentru a se justifica singur. Dumnezeu nu este deloc impresionat de încercările omului de a fi bun sau de a căuta să dobândească aprobarea (și iertarea) Sa. Totuși, chiar și astăzi, multe religii sunt bazate pe fapte bune – încercând cu disperare să-L satisfacă pe Dumnezeu. Din păcate, în decursul istoriei, chiar și în rândul celor ce se consideră creștini, au existat indivizi care s-au torturat singuri sau au adoptat diferite ritualuri extreme de negare de sine pentru a diminua sentimentul de vinovăție care-i bântuia. Niciunul dintre acestea nu va putea vreodată redeschide ușa relației cu un Dumnezeu sfânt. Haideți să aruncăm din nou o privire asupra învățăturii biblice despre acest subiect.

„Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Isaia 64:6).

„Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu... Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit” (Romani 4:1–5).

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8–9).

Pentru că omul este înainte de toate o ființă spirituală, el are o dorință lăuntrică de a se închina la ceva care transcende propriile sale abilități și puteri. Deoarece Dumnezeu Însuși este Duh și nu este vizibil ochiului uman, apare adesea o separare majoră. Pentru a stabili o legătură spirituală cu Dumnezeu, omul simte deseori nevoia de „a face ceva” pentru a realiza acea legătură. Faptele altruiste ale omului sunt într-adevăr nobile, însă acestea nu satisfac cerințele lui Dumnezeu pentru a intra în prezența Lui sfântă. Nu uitați, Dumnezeu este creatorul. El știe ce a creat – totodată și scopul și potențialul creației Sale. Dumnezeu nostru iubitor nu este un despot crud și odios care găsește plăcere în nefericirea celor pe care i-a creat după chipul Său. Dacă povestea s-ar încheia aici, atunci ar avea un final groaznic... dar ea nu se termină aici.

RĂSPUNSUL SE AFLĂ DOAR ÎN CRISTOS ISUS

Acesta este mesajul speranței. Cristos este SINGURA noastră speranță. Lucrarea publică a lui Cristos pe acest pământ s-a desfășurat pe o perioadă de aproximativ trei ani. În acel scurt răstimp, El a fost un mentor pentru ucenicii Săi,

pe care i-a învățat despre Împărăția lui Dumnezeu. Deși ei n-au înțeles pe deplin mesajul până după învierea și înălțarea Lui la ceruri, dar și după revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, acești ambasadori aleși au început imediat să proclame domnia lui Isus Cristos. La scurtă vreme după Cincizecime, apostolii au fost înfrunțați și aspru apostrofați de către liderii religioși ai iudaismului, aceiași lideri care insistaseră ca Isus să fie răstignit. Ei le pretind acum să nu mai predice despre Isus și să nu mai învețe despre El. Dar Simon Petru, acel Petru care se lepădase de Isus și negase că L-ar fi cunoscut vreodată, adoptă o atitudine fermă și nu mai bate în retragere. Cuvintele inspirate pe care le adresează acestor sceptici invidioși au fost citate de milioane de ori în nenumărate locuri din întreaga lume. Ele au devenit un strigăt de luptă al credincioșilor. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12).

1. Rânduie în precunoașterea lui Dumnezeu

Distincția dintre „precunoaștere” și „predestinare” este deseori dezbătută de către marii lingviști. E interesant de observat că termenul „predestinare” este folosit doar de patru ori în Noul Testament – de fiecare dată de către apostolul Pavel (de două ori în Romani 8 și de două ori în Efeseni 1). Pe scurt, pasajul din Romani 8:29–30 pare să definească cel mai bine atât precunoașterea cât și predestinarea lui Dumnezeu a celor care-L acceptă pe Cristos. Acesta este planul veșnic al lui Dumnezeu – precunoașterea Lui că Cristos avea să se dea pe Sine. Pe *cei care aleg personal să-L accepte pe Cristos*, El (1) i-a chemat, (2) i-a justificat și (3) i-a glorificat. În cuvintele pasajului, „(Dumnezeu) i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (versetul 29) (sublinierea aparține autorului). Ni se aduce aminte din nou că omul n-a fost creat să fie rob, ci i s-a dat puterea de a alege. Astfel că, deși Dumnezeu a rânduit ca toți oamenii să

CELOR CARE AU TRĂIT ÎN VREMEA LUI ISUS LE-A FOST DIFICIL SĂ-L ACCEPTE CA FIIND „PE DEPLIN DUMNEZEU” — LA FEL DE DIFICIL LE ESTE ȘI CELOR DIN VREMEA NOASTRĂ SĂ-L ACCEPTE CA FIIND „PE DEPLIN OM” . EI L-AU VĂZUT ÎN TRUP – NOI NU.

fie răscumpărați, El nu va forța pe nimeni să-L accepte pe Fiul Său ca Mântuitor-Răscumpărător.

Este un adevăr extraordinar să înțelegem că Isus este Dumnezeu și că, prin urmare, Mântuitorul nostru a participat la hotărârea de a răscumpăra omul. El a știut încă de la început prețul pe care avea să-L plătească pentru a-l împăca pe om cu Creatorul său. Imaginați-vă: Isus S-a oferit de bună voie să părăsească cerul pentru păcatele mele: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în *Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La*

înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:5–8). Problema „limitării de Sine” a lui Cristos este un alt aspect al acestei perspective teologice a împărăției care este deseori supus unei analize critice. Nimeni nu poate înțelege că Domnul Isus Cristos a fost **PE DEPLIN DUMNEZEU** și, totuși, **PE DEPLIN OM**. Dar, când El a ales să se limiteze pe Sine, a făcut-o doar pentru a Se identifica cu noi. El a devenit **FIUL OMULUI** pentru ca noi să putem deveni **FII AI LUI DUMNEZEU!**

2. O expresie a îndurării și harului divin

Îndurarea și harul sunt adevăruri importante din Cuvântul lui Dumnezeu. Termenul ÎNDURARE este folosit de aproape 350 de ori în Biblie, din care 280 de ori numai în Vechiul Testament. Termenul HAR este folosit de aproximativ 170 de ori în Scriptură, de peste 130 de ori numai în Noul Testament. Cred că putem spune, fără să greșim, că termenul „îndurare” este în principal unul vechi-testamental, pe când termenul „har” este unul cu precădere nou-testamental. Definițiile celor doi termeni ne vor ajuta să înțelegem de ce este adevărat acest lucru.

**ÎNDURARE: Dumnezeu nu ne dă ceea ce „merităm”.
HAR: Dumnezeu ne dă ceea ce „n-am fi meritat niciodată”.**

În Vechiul Legământ, păcatele oamenilor erau acoperite, de la an la an, prin sângele animalelor sacrificate. Autorul Epistolei către Evrei ne aduce aminte că „este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:4). Dumnezeu n-a impus pedeapsa meritată asupra oamenilor neprihăniți care au trăit și au murit înainte de Cristos. El le-a arătat îndurare. Când Cristos a mers în adâncurile pământului în momentul morții Sale, El i-a eliberat pe captivi (Efeseni 4:7–10). Adică, toți sfinții din Vechiul Testament care muriseră în credință, căutând mântuirea veșnică, au fost răscumparați prin „sângele scump al lui Cristos” (1 Petru 1:19). Rețineți: Fiecare sfânt răscumpărat din toate timpurile a fost iertat doar datorită jertfei lui Isus Cristos pe cruce. Acesta este darul harului lui Dumnezeu.

Harul este definit adesea ca „o favoare nemeritată a lui Dumnezeu”. Acest termen cuprinde iertarea totală a păcatelor noastre din trecut, la inițiativa Lui. Trecând peste expresia principală a mântuirii prin har, vorbim despre harul divin pe care-l primim zilnic pentru a trăi biruitori în ciuda vicisitudinilor vieții care ne pun la încercare credința. În final, ultima componentă a harului Său minunat va fi părtașia eternă cu acest Dumnezeu iubitor și milostiv.

3. Fiul neprihănit, SINGURA plată acceptabilă pentru păcatele omului

Adam, primul om, a fost creat ca o ființă inocentă, dar cu puterea de a alege. Dumnezeu nu i-a impus ascultarea – acțiunile lui erau rezultatul direct al deciziilor sale. Astfel,

omul a fost înzestrat cu „o voință liberă”. Ca o paranteză, Dumnezeu n-a ales pe unii pentru mântuire, iar pe alții pentru condamnare veșnică (2 Petru 3:9). Asemeni primului Adam, Isus S-a născut într-o condiție de inocență. Dar cum a fost posibil acest lucru, din moment ce, prin procesul natural de reproducere, toți oamenii se nasc cu o natură depravată? Doar într-un singur mod. Minunea nașterii din fecioară – Isus a fost zămislit de către Duhul Sfânt. Acest lucru este extrem de important pentru înțelegerea divinității lui Cristos. Isus a fost „Dumnezeu cu noi (în trup)” (Matei 1:23) (completarea aparține autorului).

Totuși, spre deosebire de primul Adam, Isus S-a împotrivit ispitei și n-a păcătuit. Scriptura afirmă clar că Cristos a biruit toate ispitele și a trăit o viață „fără păcat”.

- „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21) (sublinierea autorului).
- „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15) (sublinierea autorului).
- „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug” (1 Petru 2:22) (vezi Isaia 55:9) (sublinierea autorului).

Dacă nu este alegere, nu este nici ispită.

Folosind limbajul Vechiului Testament pe care credincioșii iudei îl cunoșteau și-l înțelegeau, autorul Epistolei către Evrei explică modul în care Cristos a fost jertfa perfectă, acceptată de către Dumnezeu, și suficientă pentru toți oamenii.

- „Căci Cristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:24–26).
- „Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10:11, 12).

4. „Justificați” prin credința în Cristos

Semnificația biblică a „justificării” este covârșitoare. Aceasta semnifică, fără echivoc, că noi am fost achitați de păcatele noastre. Pentru că am fost spălați în sângele lui Cristos, nu doar că suntem iertați, dar păcatele noastre nu vor mai fi pomenite (de către Dumnezeu) împotriva noastră

(Ieremia 33:8; Evrei 8:12; 10:17). Dosarul este curat – nu mai există nicio acuzație.

Cărțile nou-testamentale Romani și Galateni, ambele scrise de către Pavel, ne oferă cea mai puternică apologie din Scriptură în favoarea „justificării prin credință”. În epistola didactică adresată credincioșilor din Roma, Pavel sintetizează, într-un mod elocvent, dizertația sa despre credința al cărei exponent este Avraam. „*Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți [achitați, justificați, puși într-o relație corectă cu Dumnezeu], prin credință, avem pace [acea pace a reconcilierii de care să ne bucurăm] cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos*” (Romani 5:1).

O altă doctrină centrală a teologiei noastre este învierea lui Cristos. Atât moartea pe cruce cât și învierea din morți sunt fundamentale pentru credința noastră și „după Scripturi” (1 Corinteni 15:3, 4). Cristos a fost răstignit pentru atitudinile și faptele noastre rele, dar „a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” (Romani 4:25).

Învierea este esențială pentru credința noastră.

Dr. H. Maurice Lednicky a fost ordonat pastor de către Assemblies of God cu 50 de ani în urmă. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

Dacă sunteți pastorul, învățătorul sau mentorul unor credincioși mai tineri, este important să sădiți în inima și în mintea lor adevărul glorios al dragostei, harului și iertării lui Dumnezeu față de om. Cuvântul lui Dumnezeu ne revelează aceste adevăruri. Studiul acestei cărți inspirate nu este plictisitor și nici n-ar trebui prezentat într-un mod care să aducă incertitudine în mintea ascultătorilor cu privire la semnificația ei. Speranța mântuirii aduce o bucurie de nedescris. Aceasta este SINGURA cale spre viața veșnică. Odată experimentată semnificația crucii și a învierii lui Cristos, nu poate exista vreo altă satisfacție reală în această viață. Să nu uitați vreodată cât de minunat a fost acel moment când Cristos a intrat în inima voastră și v-a declarat „nevinovați” înaintea unui Dumnezeu sfânt!

În următorul nostru studiu, vom urmări cum suntem „Transferați în Împărăția luminii”. Această luptă spirituală se dă între două „împărății”: a luminii și a întunericului. Ca agenți morali cu putere de alegere, fiecare om alege împărăția în care va locui.

Continuați să trăiți în Împărăția Lui! Pe curând...

H. Maurice Lednicky

DEMONIZAREA ȘI VIAȚA CREȘTINĂ

Cum îi influențează diavolul pe credincioși

de Doug Lowenberg

*Scriptura autentică
realitatea lumii spiritelor,
în care este inclusă
categoria îngerilor buni dar
și a îngerilor căzuți sau a demonilor.
Dar creștinii din Occident, inclusiv
evangelicii și penticostalii,
au dificultăți când trebuie să explice
și să abordeze dimensiunea
nevăzută a realității.
Un diagnostic greșit
poate împiedica identificarea
tratamentului pentru persoana
care are probleme.*

S-ar putea ca unii oameni să pună sub semnul întrebării faptul că războiul spiritual este real și relevant pentru viața și lucrarea lor din punct de vedere teologic și practic. Misionarul Sobhi Malek afirmă: „Există un permanent conflict între Împărăția lui Dumnezeu și domnia temporară a lui Satan, prințul acestei lumi, care este ajutat de forțele demonice aflate sub comanda sa.”¹

Psihologul Richard Dobbins afirmă: „Cred în realitatea unei lumi spirituale așa cum este ea revelată în Scriptură.”²

Teologul Edgar Lee notează: „Biblia învață clar despre existența unui dușman invizibil care caută să distrugă omenirea.”³

Antropologul cultural Charles Kraft afirmă: „Scriptura ilustrează clar viața umană trăită în contextul unui război continuu între Împărăția lui Dumnezeu și împărăția lui Satan.”⁴

Imediat după ce Duhul Sfânt L-a uns pe Isus pentru lucrarea Sa publică, Isus a avut o confruntare personală cu Satan (Matei 4:1–11; Marcu 1:12, 13; Luca 4:1–13). Ulterior, El a declarat: „Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi” (Matei 12:28). Petru a rezumat lucrarea lui Isus, spunând: „Umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul” (Fapte 10:38). Apostolul Pavel a avertizat biserica din Efes: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

CONCEPȚIA OCCIDENTALĂ ȘI LUMEA SPIRITELOR

Scriptura autentică realitatea lumii spiritelor, în care este inclusă categoria îngerilor buni dar și a îngerilor căzuți sau a demonilor. Dar creștinii din Occident, inclusiv evangelicii și penticostalii, au dificultăți când trebuie să explice și să abordeze dimensiunea nevăzută a realității. Viziunea occidentală asupra lumii, presupuzițiile teologice tradiționale și vocabularul teologic și biblic prestabilit fac dificilă discernerea și abordarea unei vaste mulțimi de realități spirituale care operează dincolo de percepțiile senzoriale ale oamenilor.

De la Iluminism încoace, Occidentul a adoptat o orientare rațională, umanistă, științifică ce tinde să influențeze discernământul spiritual. Încrederea în mintea rațională și logică, în abilitatea omului de a rezolva problemele și în abilitatea științei de a pătrunde în adâncimile și în structurile realității fac tot mai dificilă detectarea, confruntarea și supunerea unei lumi a spiritelor ostile.

Tendința occidentală de a fragmenta viața lasă existenței spiritelor un spațiu ideologic limitat. Occidentalii tind să plaseze spiritele într-un fel de subcategorie minusculă a teologiei, izolată de educație, tehnologie, economie, agricultură, natură și divertisment. Domeniul cognitiv alocat studierii demonilor este ca o așchie subțire care a pătruns în considerațiile spirituale ale cuiva și care este scoasă, asemeni unui virus dintr-un calculator. Demonii pot avea doar o influență minimală și ocazională. Mulți creștini evanghelici au tras concluzia că experiența mântuirii lor îi imunizează față de diavol și demonii lui. Pentru pentecostali, botezul lor cu Duhul Sfânt are exact același rol. Astfel, odată mântuit, pentru totdeauna salvat – cel puțin de demoni. Teologii propun ideea că Isus l-a legat pe Satan în ce privește puterile sale de a înrobi un credincios.

Unii pentecostali sunt teiști funcționali, crezând în Dumnezeu triunic care stăpânește cu o putere nelimitată de pe tronul Său din ceruri. El Se implică în lumea oamenilor și în natură pentru a oferi mântuire și a face minuni ocazionale. Teiștii nu acordă însă mare atenție acelei lumi ocupate de ființele spirituale create de Dumnezeu. Pentru pentecostalii teiști, realitatea constă în Dumnezeu, în oameni, în natură și spațiul exterior, în legile naturii care guvernează viața și lumea și, ocazional, în intervențiile supranaturale ale Duhului Sfânt prin care acesta mântuiește, botează în Duhul, face vindecări și eliberează păcătoșii de sub controlul demonic.

Paul Hiebert descrie într-un mod critic această perspectivă considerând-o „greșala excluderii nivelului de mijloc”⁵ – ignorarea semnificației și vitalității țărâmului spiritelor care există între Dumnezeu transcendent și lumea oamenilor, natura. În mod tragic, creștinismul care accentuează mântuirea individuală a sufletului este slab pregătit pentru a răspunde puterilor spirituale ostile, care sunt la lucru în lumea noastră căzută. Acest fel de creștinism a limitat eficiența lucrării pentru oameni, în special în acea mare parte a lumii în care mulțimile de oameni cred în spiritele care le influențează toate aspectele vieții.

Lumea, în marea ei măsură, este conștientă de existența unei dimensiuni a puterii în care ființele spirituale, inclusiv Dumnezeu, Satan, îngerii, demonii și spiritele ancestrale controlează toate dimensiunile vieții. Lumea minoritară a Occidentului, orientată la rândul ei spre putere, localizează sursa acesteia în educație, în politici, în resursele financiare, în pozițiile de autoritate, în sistemele sociale și în tehnologie și plasează omul în centrul acestei viziuni asupra lumii. În Occident, din dorința de a evita acuzațiile de senzaționalism sau iraționalism sau din cauza suspiciunii de spiritualizare exagerată a comportamentelor umane și a evenimentelor, occidentalii își limitează adesea diagnosticul la acela al deficiențelor medicale și psihologice sau la „acțiunile dramatice ale lui Dumnezeu”. Temându-se de extreme ca „diavolul m-a pus să fac lucrul acesta” sau „demonii sunt sub masă”, ori „demonii sunt creații mitologice ale unei imaginații hiperactive, neștiințifice”, oamenii caută un sentiment de siguranță, vindecare și respect academic în științele seculare.

ANTROPOLOGIA CREȘTINĂ

Antropologia creștină, studiul naturii ființelor umane, poate complica și mai mult înțelegerea pe care o avem cu

privire la războiul spiritual. Antropologia creștină presupune că oamenii sunt creații tripartite constând din trup, suflet și duh. Un tot unitar – conform credințelor evreiești exprimate de autorii Vechiului și Noului Testament – care recunoaște un trup exterior, vizibil și o natură spirituală complexă, interioară. Conform viziunii evreiești asupra lumii, oamenii au trei dimensiuni (vezi Deuteronom 6:5): cea lăuntrică, viața invizibilă numită „inimă” (*lebab*); trupul exterior sau întreaga ființă umană, cunoscut și ca „suflet” (*nepešh*), creat de Dumnezeu (Geneza 2:7) și toate strădaniile omului în viață, realizările lui, dedicarea lui față de Yahweh, numite „tărie” (*me'od*).

Mentalitatea apuseană, modelată de filozofia greacă, împarte omul în componente care par să funcționeze independent una de alta. Mulți credincioși din Occident se referă la cele trei dimensiuni ale omului: trupul fizic; emoțiile, mintea, voința și sentimentele; și duhul, locuința lăuntrică sacră rezervată lui Dumnezeu sau lui Satan. De exemplu, Dobbins explică faptul că spiritul este cea mai profundă parte a omului și devine templul Duhului Sfânt în momentul convertirii creștine. Duhul rămâne „inviolabil prin locuirea lui Cristos în el”. „Componenta spirituală a sănătății este un domeniu pe care omul l-a ignorat cel mai mult și în care Satan este expert”, afirmă el.

Creștinii care recunosc atacurile spirituale împotriva poporului lui Dumnezeu și care păstrează o antropologie tripartită afirmă că demonii atacă doar din afara omului, ca „dușmani externi”. Dacă duhurile rele câștigă o anumită influență sau exercită o anumită legătură, lucrul acesta se întâmplă în cel mai rău caz în trup sau în suflet, dar niciodată la nivelul duhului. Această explicație pare artificială, deoarece limitează ispitele și dușmanii spirituali la locații situate în afara credinciosului sau la presupuse bariere interioare impenetrabile situate între suflet și duh. „Ispita vine la noi prin lumea gândurilor noastre... Satan seduce prin gândurile sădite cu generozitate de cultura și activitatea lumească din jurul nostru.”⁶

CUVINTELE ȘI IMPLICAȚIILE ACESTORA

Vocabularul limitează înțelegerea realităților spirituale. De exemplu, cineva ar putea traduce cuvântul *daimonizomai*, un termen grecesc folosit frecvent în Noul Testament, cu *demonizare*. În toate cazurile, traducătorii Bibliei au tradus acest cuvânt cu „îndrăcit” (posedat de demoni, n.tr.).

Termenul îndrăcit descrie controlul demonic extrem în viața unei persoane în care demonul se exprimă prin trupul și personalitatea acelei persoane, fie cu o anumită ocazie, fie în mod regulat. Acest lucru implică faptul că demonii domină acea persoană, manipulându-i trupul, mintea și duhul după bunul lor plac. Deoarece această manifestare a răului este atât de extremă, creștinii presupun că prezența lui Dumnezeu și a demonilor nu poate coexista în trupul fizic al aceleiași persoane. Dobbins, de exemplu, afirmă că Duhul Sfânt nu-și va împărți locuința cu spiritele demonice. Alții pretind că „prezența lui Dumnezeu garantează că nu există nicio putere prezentă care să nu se supună voii Lui”.

Credința este că Cristos locuiește în credincios, ocupându-i duhul, sufletul și trupul. Unde Isus este Domn nu poate exista posedare de demoni. Este o înțelegere „totul sau nimic” asupra trupului și a domniei lui Cristos. Dacă această perspectivă este corectă, este greu de explicat cum de a intrat șarpele în Grădina fără de păcat a Edenului, unde domnea Dumnezeu (Geneza 3), cum a putut să-l folosească Satan pe Petru ca pricină de poticnire în prezența lui Cristos (Matei 16:23), cum l-a putut invada Satan pe Iuda, care tocmai participase la praznicul Paștelui împreună cu Isus (Ioan 13:2, 27) și de ce interzice Pavel carismaticilor din Corint să participe la sărbătorile din templele păgâne, un loc al demonilor (1 Corinteni 10:14–22). Gordon Fee comentează: „Ceea ce majoritatea creștinilor occidentali trebuie să înțeleagă este faptul că dimensiunea demonică nu este chiar atât de îndepărtată de ei pe cât și-ar dori aceștia să creadă.”⁷

Pe de altă parte, Werner Foester pretinde că acest cuvânt poate însemna a suferi datorită unui demon.⁸ Edgar Lee notează: „Noul Testament nu are un cuvânt care să însemne literalmente «posedat de demon».” El afirmă că a demoniza poate însemna „a avea o anumită afecțiune de origine

singur cuvânt al lui Isus, „Duceți-vă” (versetul 32), ei au plecat, iar cei doi bărbați au revenit la normalitate.

În Matei 9:32, oamenii au adus la Isus „un demonizat mut” (traducerea autorului). „După ce demonul a fost scos afară, mutul a vorbit din nou” (traducerea autorului). Demonul pare să fi împiedicat acel bărbat să vorbească. După ce Isus a scos demonul, comportamentul bărbatului a revenit la normal, iar acesta a început să vorbească.

Femeia canaanită a spus despre copilul ei: „Fiica mea este grav demonizată” (Matei 15:22, traducerea autorului). Femeia a venit la Isus fără copilul ei. Datorită credinței mamei, Isus i-a vindecat fiica de la distanță.

În concluzie, doar în cazul din Gadara (Matei 8:28) evanghelistul Matei face un portret care s-ar încadra în categoria pe care noi am numi-o „oameni posedați de demoni”, complet dominați și conduși de demoni. Este interesant de observat că în modul în care Marcu descrie același eveniment, el vorbește despre „un om cu un duh necurat” (Marcu 5:2, traducerea autorului), evitând să folosească verbul *demonizat*.

Timothy Warner observă: „Un creștin poate fi atacat de demoni și poate fi afectat mental, uneori chiar și fizic, dar aceasta nu înseamnă că este posedat sau chiar stăpânit.”⁹

S-ar putea ca unii oameni să pună sub semnul întrebării faptul că războiul spiritual este real și relevant pentru viața și lucrarea lor din punct de vedere teologic și practic.

demonică... nu neapărat a fi posedat de un demon”. El adaugă: „Nicio dovadă scripturală nu garantează presupunerea că un duh rău poate invada sufletul, dar nu și duhul.”

Cu toate că folosirea etimologiei pentru definirea cuvintelor poate induce în eroare, ea ne oferă uneori informații utile. Pe baza componentelor acestui cuvânt (*daimon-iz-omai*) verbul ar putea însemna a fi făcut pasiv datorită unui demon sau a trăi într-o anumită măsură sub control demonic. Prima silabă *daimon* se referă la un demon. A doua silabă, *izo*, apare de obicei în verbele ce indică o acțiune cauzatoare. Subiectul cauzează un anumit lucru. Cea de-a treia silabă, *omai*, este terminația verbelor pasive, când acțiunea nu este efectuată de către subiectul propoziției, ci i se aplică acestuia. Am putea trage concluzia că subiectul propoziției, în cazurile în care autorii biblici folosesc termenul *daimonizomai*, a fost adus într-o stare pasivă, sub control, de către o forță demonică. Gradul de pasivitate din partea subiectului nu este indicat: poate fi minim sau complet.

Să ne uităm la câteva exemple biblice din Matei, în care autorul a folosit termenul *daimonizomai*. În Matei 4:24 și 8:16, au fost aduși niște demonizați la Isus, iar El i-a vindecat. Matei nu ne dă niciun detaliu cu privire la starea lor, cu excepția faptului că au fost aduși de alții la Isus. În Matei 8:28, doi bărbați demonizați s-au apropiat de Isus. Aceștia erau violenți, aveau o putere supraomenească și un discernământ superior celui uman, pentru că ei cunoșteau adevărata identitate a lui Cristos și destinul lor final. La un

COMPLEXITATEA FIINȚEI UMANE

În schimbul unei viziuni totul-sau-nimic asupra influenței demonice în viața unui creștin, ar fi util ca mai întâi să aruncăm o privire asupra complexității naturii ființei umane. Oamenii sunt mult mai complicați decât o casă cu o singură cameră în care Cristos ocupă totul sau nimic. Ne putem imagina existența unor debarale și încăperi în care se află păcate nemărturisite, nerezolvate, și unde se ascund duhuri rele. Ca ilustrație, cineva poate să-L invite pe Cristos să intre ca Mântuitor în camera de zi și în bucătăria casei sale, fără să-I dea voie să ocupe și să curețe întreaga locuință. Pentru unii, curățirea și libertatea sunt un proces care continuă în măsura colaborării lor. Pentru alții, domnia lui Cristos este instantanee și completă.

INFLUENȚA CONTINUĂ A DEMONILOR

Când oamenii devin creștini, ei își mărturisesc păcatul, Îi cer lui Isus să-i ierte de răzvrătirea lor și-L invită să intre în viața lor, ca Domn. Aceasta implică un nou legământ, ei fac un nou angajament și stabilesc o nouă loialitate. Începe procesul de transformare și sfințire. Experiența noastră pare să confirme că perfecțiunea și puritatea nu se realizează în mod instantaneu. Unele atitudini, valori și obiceiuri se schimbă mai greu.

Creștinii care I-au predat lui Cristos controlul vieții lor, nu pot fi posedați de demoni. Posedarea se referă la acea persoană locuită de unul sau mai mulți demoni, care exercită

periodic o stăpânire completă asupra gândirii și comportamentului acesteia. În acele momente, persoana este un instrument al diavolului, manipulată de forțele întunericului, cu un scop distructiv. Ar trebui să privim posedarea demonică ca pe un caz extrem de control demonic, întâlnit doar în rândul celor care se împotrivesc domniei lui Cristos.

Există vreo cale de mijloc între a fi un sfânt perfect și a fi posedat de demoni? Există vreun loc pe axa dintre sfințirea deplină și posedarea de demoni unde natura firească să facă loc păcatului, iar păcatul să facă loc unui anumit grad de control demonic, diferit de nivelul distinct al posedării demonice? Majoritatea lumii nu este tulburată de astfel de creștini firești în viața cărora puterile demonice au o anumită influență. Ei se roagă, scot afară draci și integrează credincioșii în programe de ucenicizare care practică rugăciunea, studiul biblic, postul și răspunderea. La mijloc sunt creștinii care s-au plafonat în creșterea lor spirituală. Ei trăiesc nepăsători și inconsecvenți față de voia lui Dumnezeu, fără să fugă de tentațiile carnale. La cealaltă extremă se află cei posedati de demoni, undeva la mijlocului acestei axe, *s-ar putea* situa cei care *ar putea* fi demonizați. Este posibil ca atunci când au venit la Cristos ei să fi ascuns anumite aspecte ale vieții lor de sângele Lui. Sau, după ce au venit la Cristos, este posibil ca aceștia să fi devenit nepăsători, să fi cedat sub controlul diavolului o „parte” din sentimentele lor, cum ar fi lăcomia, mânia, minciuna, pofta, foamea de putere. Creștinii pot păcătu cu voia, își pot coborî scutul în fața ispitelor și a săgeților arzătoare ale lui Satan (Efeseni 6:16). Cu toate că Duhul lui Dumnezeu promite să ne ofere o cale de scăpare din ispită, unii credincioși ignoră ocazia de a fugi (1 Corinteni 10:13). Iacov îi îndeamnă pe credincioși: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (4:7). Unii credincioși însă nu prea opun multă rezistență.

Preponderența avertizărilor biblice adresate creștinilor cu privire la veghere, pregătire și împotrivire față de Satan, descris ca un leu care răcnește și care caută să devoreze poporul lui Dumnezeu, față de demoni, de domnii și stăpâniri ar trebui să sensibilizeze credincioșii față de realitatea luptei și de posibilitatea existenței unor victime. Forța și frecvența acestor avertizări par să îndemne credincioșii să fie veghetori și pregătiți să se lupte împotriva forțelor satanice.

Lucrătorii penticostali nu-și pot permite să fie nepăsători și aroganți, crezând că sunt imuni în fața puterilor demonice. Dacă Satan l-a înfruntat în mod repetat pe Isus (Luca 4:13), reprezentanții lui Cristos n-ar trebui să se aștepte la altceva. Noul Testament îi cheamă pe creștini la veghere și luptă spirituală susținută împotriva lui Satan și a stăpânirilor lui. Pavel vorbește la timpul prezent despre „lupta noastră”,

Mulți creștini evanghelici au tras concluzia că experiența mântuirii lor îi imunizează față de diavol și demonii lui. Pentru penticostali, botezul lor cu Duhul Sfânt are exact același rol. Astfel, odată mântuit, pentru totdeauna salvat – cel puțin de demoni.

incluzându-se și pe sine, luptă care nu se dă împotriva oamenilor, ci împotriva puterilor spirituale ale răutății conduse de un diavol foarte șiret (Efeseni 6:11, 12). El îi avertizează pe credincioșii din Corint să nu-l lase pe Satan să aibă vreun câștig (2 Corinteni 2:11). El îi îndemnă pe creștinii din Efes: „Să nu dați prilej diavolului” (Efeseni 4:27). Această poruncă sugerează că există posibilitatea de a face loc diavolului, de a-l lăsa să pătrundă în mintea, atitudinile, comportamentul sau relațiile noastre interpersonale. Scriind convertiților din Roma, Pavel i-a îndemnat: „Păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui” (Romani 6:12). El a continuat: „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii... dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. ...dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați” (Romani 6:13–16). Reciproca sugerează că creștinii pot permite păcatului să *domnească* în trupurile lor, ei pot permite ca *mădularele trupurilor* lor să fie folosite pentru scopuri păcătoase, devenind *robi* în anumite aspecte ale vieții lor. Apostolul îndeamnă la o predare totală către Dumnezeu, pentru ca El să domnească peste toate dimensiunile vieții, inclusiv peste inima (gândurile, motivele, emoțiile și valorile), sufletul (trupul și comportamentul exterior) și țaria noastră (toate strădaniile și realizările noastre).

Petru vorbește despre niște predicatori care trăiesc printre sfinți și care „după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se incurcă iarăși și sunt biruiți de ele” (2 Petru 2:20). El afirmă că „fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19). Cu toate că nu folosește cuvântul demonizat, se poate ca expresiile lui Petru „se incurcă”, „sunt biruiți” și „rob” să servească drept sinonime legitime? Unde putem marca eșecul lor pe harta sănătății spirituale?

CÂȘTIGAREA LUPTELOR SPIRITUALE

Pentru câștigarea luptelor spirituale de zi cu zi este nevoie de discernământ și echilibru. Cu toate că se află în procesul de sfințire, creștinii sunt încă oameni, carnali și firești. Pavel îi îndeamnă: „Umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16). A umbla în firea pământească este ca și cum am lăsa în apropierea casei un gunoi care atrage rozătoarele și dăunătorii. Gunoiul carnal neîndepărtat poate crea o vulnerabilitate în fața atacurilor vrăjmașe.

Războiul acesta este un amestec de responsabilitate umană și influențe spirituale. Duhul lui Dumnezeu ne ajută să îndepărtăm păcatul care ne înconjoară și ne dă puterea de a umbla în ascultare de voia Lui. Amăgirile lui Satan provoacă

oamenii să cedeze în fața minciunilor și plăcerilor de moment, în timp ce le adoarme conștiința prin raționalizări și scuze. Deciziile noastre morale duc fie la o libertate mai mare, fie la o robie mai mare. Satan ne vânează mereu slăbiciunile. Credinciosul care se împotrivesc în mod activ cu ajutorul Duhului și caută să-și păstreze mintea, trupul și relațiile interpersonale în sfințenie va învinge uneltirile lui Satan.

Dacă flirtezi cu ispitele poți ajunge la o gândire firească și un comportament carnal, care vor deveni, în final, niște obiceiuri. Obiceiurile pot duce la dependențe, dependențele pot duce la un nivel crescut de robie. Dacă sunt lăsate nesupravegheate, ele pot conduce la o tiranie spirituală și mai mare. Își pierde cineva mântuirea dintr-o dată? De obicei, credincioșii nu-L abandonează instantaneu pe Cristos. Cu toate acestea, o alunecare lină poate duce la pierderea vitalității relației cu Cristos în timp ce strânsoarea

dependent de purtarea de grijă, de timpul și de modul de lucru al lui Dumnezeu. Isus le-a dat ucenicilor Săi puterea și autoritatea de a scoate draci, de a vindeca bolnavi și de a predica Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 16:15–18; Luca 9: 1, 2). Studierea Cuvântului lui Dumnezeu, rugăciunea, lauda la adresa lui Dumnezeu și postul pot stimula dependența și încrederea cuiva că Domnul poate elibera. Rugați-vă pentru discernământul spiritual necesar pentru a pune diagnosticul potrivit și a aplica soluția corectă. Lăsați pe Duhul Sfânt să vă ajute să cunoașteți dacă aveți de-a face cu o persoană extenuată din punct de vedere spiritual, firească în gânduri și comportament, demonizată sau posedată.

Vor exista ocazii în care cineva va recunoaște că împotrivirea unei persoane față de Evanghelie se datorează „duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Putem observa controlul demonic exercitat asupra

Ar trebui să privim influența demonilor într-un mod ceva mai nuanțat.

vrăjmașului, asemeni unui piton, poate stoarce în mod treptat și viața spirituală care rămâne. Credincioșii își pierd bucuria și libertatea. Rezultatul poate fi demonizarea sau diferite niveluri de control demonic. Pentru a câștiga libertatea și a experimenta eliberarea, credinciosul trebuie să recunoască faptul că problema este mai mare decât firea sa pământească și necesită o intervenție spirituală care implică mărturisirea păcatului și ajutorul în rugăciune al unor credincioși plini de Duhul Sfânt, care să înfrunte spiritul demonic în Numele și cu autoritatea lui Isus Cristos.

Creștinii trebuie să preia inițiativa și să-L proclame pe Isus ca Domn în mijlocul celor care nu au auzit despre El. Creștinii trebuie să invadeze și să ocupe teritoriile întunericului. În timp ce avansează, ei trebuie să se folosească de armura oferită de Dumnezeu (Efeseni 6:10–18) și să se angajeze în trei feluri de lupte. Luptele implică domeniul loialității, al adevărului și al manifestărilor de putere.

Urmașii lui Cristos trebuie să-și înnoiască mereu loialitatea față de Cristos și să se asigure că El este domn peste toate dimensiunile vieții. Aceasta pare să fi fost problema în Efes unde oamenii care crezuseră deja au recunoscut că aveau inima împărțită și nevoia de a-și curăți casele de obiectele folosite în vrăjitorie (Fapte 19:18–20).

Creștinii trebuie să caute adevărul și sinceritatea găsite în Isus, caracterul, faptele și cuvintele Sale în lupta împotriva minciunilor și a doctriinelor false. Ei trebuie să supună îndoielile care le subminează încrederea în bunătatea lui Dumnezeu și în adevărul Său revelat în Scriptură (2 Corinteni 10:5).

Când este nevoie, creștinii trebuie să aibă curajul să se implice în luptă. Ei trebuie să-L imite pe Isus care, prin Duhul, S-a împotrivit lui Satan. El a biruit ispita diavolului, proclamând adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, păzindu-și relația cu Tatăl prin ascultare și rămânând smerit și

oamenilor prin manifestarea larg răspândită a tradițiilor, a rasismului, a idolatriei, a fanatismului religios, a imoralității și a anumitor păcate predominante. Confruntarea acestor duhuri implică nevoia de rugăciune personală și în grup, de proclamare a Evangheliei, de exorcizare, precum și nevoia unor ambasadori ai lui Cristos care să-și ia, pe termen lung, angajamentul de a trăi și a-L mărturisi pe Cristos în mijlocul oamenilor din acele regiuni.

Metafora armurii descrisă de Pavel (Efeseni 6:13–18) include „brăul adevărului”. La mijloc trebuie să fie încinse adevărul, sinceritatea și integritatea. Trebuie să ne păzim sentimentele cu „platoșa neprihănirii” – adică a fi considerați dreți și a face ce este drept în ochii lui Dumnezeu. Purtând încălțăminte adecvată, ajungem imediat acolo unde ne trimite Dumnezeu și putem declara condițiile necesare pentru a avea pace cu Dumnezeu, cu alții și cu sine. Ținând strâns „scutul credinței”, afirmând promisiunile biblice ale lui Dumnezeu, putem îndepărta și stinge încercările diavolului de a aduce distrugere și moarte. Trebuie să ne acoperim gândurile cu „coiful mântuirii” – mântuirea este holistică și implică transformarea minții, a emoțiilor, a trupului și a relațiilor. Arma pe care o avem este o sabie mică, ușor de mănuit, descrisă drept „Cuvântul lui Dumnezeu”, care respinge puterile celui rău. Trebuie să petrecem timp studiind, meditând, memorând și înțelegând Cuvântul lui Dumnezeu în contextul său pentru a-l putea folosi eficient în momentele de criză. Îmbrăcați în armură, având scutul și sabia în mână, reprezentanții lui Dumnezeu se avântă în luptă făcând „prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri” – fapt care nu se limitează la rugăciunea în alte limbi, ci înseamnă a fi plini de Duhul Sfânt, receptivi la călăuzirea Lui și dependenți de El în ce privește tăria, răbdarea și abilitatea de a rămâne în picioare.

CONCLUZIE

Ca slujitori plini de Duhul Sfânt și de puterea Lui, trebuie să veghem atât asupra noastră cât și asupra turmei. Avem nevoie de discernământ pentru a diagnostica, a apăra și a elibera (când este nevoie) pe cei care privesc la noi ca la păstorul care-i iubește și îi apără.

Creștinii sunt implicați în război, fie că le place sau nu, însă știu că Cel ce este în ei este mai tare decât cel ce este în lume (1 Ioan 4:4). Ei mai știu că armele lor nu sunt din lumea aceasta, ci au o putere divină de a surpa întăriturile (2 Corinteni 10:4).

Victoria noastră finală este asigurată prin Isus Cristos care a învins lumea, firea și pe cel rău.

Doug Lowenberg, D.Min., misionar în Nairobi, Kenya, Africa de Est.

NOTE

¹ Sobhi W. Malek, „Islam Encountering Gospel Power” [Întâlnirea islamului cu puterea Evangheliei] în *Called and Empowered: Global Mission in Pentecostal Perspective*, ed. Murray A. Dempster, Byron D. Klaus și Douglas Petersen (Peabody, Massachusetts: Hendrickson, 1991).

² Richard D. Dobbins, *Can a Christian be Demon Possessed?* (Akron, Ohio: Emerge, 1973).

³ Edgar R. Lee, „Spiritual Warfare” [Războiul spiritual] în *Signs and Wonders in Ministry Today*, ed. Benny C. Aker și Gary B. McGee (Springfield, Missouri: Gospel Publishing House, 1996).

⁴ Charles H. Kraft, „Spiritual Warfare: A Neocharismatic Perspective” [Războiul spiritual: o perspectivă neocarismatică] în *New International Dictionary of Pentecostal Charismatic Movements*, ed. Stanley M. Burgess și Eduard M. van der Maas (Grand Rapids: Zondervan, 2002).

⁵ Paul G. Hiebert, „The Flaw of the Excluded Middle,” *Missiology* 10 (1982).

⁶ Comisia Consiliului General al Assemblies of God despre puritatea doctrinară, „Lumea gândurilor”.

⁷ Gordon D. Fee, *The First Epistle to the Corinthians* (Grand Rapids: Eerdmans, 1987).

⁸ Werner Foerster, „Δαίμων,” în *Theological Dictionary of the New Testament*, vol. 2, ed. Gerhard Kittel; trad. Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: Eerdmans, 1964).

⁹ Timothy M. Warner, *Spiritual Warfare: Victory over the Powers of This Dark World* (Wheaton, Illinois: Crossway, 1991).

CUM SĂ NE RUGĂM CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

» BETH MOORE

Ghid de rugăciune tematic, care abordează paisprezece dintre cele mai întâlnite întărituri spirituale și ceea ce ne descoperă Scriptura despre fiecare dintre ele, Cum să ne rugăm Cuvântul lui Dumnezeu îți prezintă versete rescrise sub formă de rugăciune, pe care să le încorporezi în viața ta zilnică de rugăciune.

305 p. • 14 x 20,5 cm • 32,70 lei

Măreția lui Dumnezeu

de Frank Vice

TEXT: Isaia 40:12–31

INTRODUCERE – versetele 12–14

- Definiți „MĂREȚIA”
Dicționarul definește măreția ca: „ansamblul de calități care trezesc admirație și respect”.
- Măreția în lume
În lume există mulți oameni „mari”: Abraham Lincoln, Albert Einstein, Michael Jordan, Wayne Gretzky numit „Cel Mare”, Muhammad Ali care s-a autointitulat „Mărețul”. Lumea noastră îi idolatrizează.
- Măreția în Biblie
Scriptura vorbește despre David. Ea spune că Dumnezeu a făcut mare numele lui David. (2 Samuel 7: 8, 9)
- În capitolul 40 din Isaia vedem o măreție diferită de orice altă măreție... CREATIVITATEA lui Dumnezeu.
Știm că Dumnezeu este măreț.
Psalmul 145:3 spune: „Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă și mărima Lui este nepătrunsă.” Ea nu poate fi cuprinsă și înțeleasă.
Motivul: Dumnezeu este Dumnezeu, iar noi suntem ființe umane limitate. Există câteva lucruri pe care le putem înțelege cu privire la măreția lui Dumnezeu.

MESAJUL

Patru lucruri care ne ajută să înțelegem măreția lui Dumnezeu:

- 1. Dumnezeu nu a avut nevoie de nicio școală (versetele 12–17)**
 - a. Deși noi avem nevoie de instruire și educație... Dumnezeu nu a avut (versetele 13–14). El nu a luat nicio lecție despre creație.
 - b. Citim în Evrei 11:3: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”
 - c. Chiar și cel mai bun computer are nevoie de programare; NU ȘI DUMNEZEU!
- 2. Dumnezeu nu are niciun rival comparabil (versetele 18–20)**
 - a. Dumnezeu nu are concurență (versetul 18).
 - b. Un copil întreabă:
 - Mamă, cine este Dumnezeu?
 - Nu este o întrebare ușoară, nu-L putem compara cu nimeni.
 - c. NIMENI/NIMIC nu se compară cu Dumnezeu. (versetul 25) Nicio națiune, niciun idol, nici cedrii Libanului, NIMIC NU SE POATE COMPARA
- 3. Dumnezeu controlează toate lucrurile (versetele 21–26)**
 - a. Toți oamenii (versetele 21–22) Toată populația lumii, cele 7 miliarde de oameni; toți regii (versetele 23–24) „El prefăce într-o nimica pe voievozi”; toate stelele (versetele 26–27) El le cheamă pe toate pe nume, niciuna nu lipsește.
 - b. El are CONTROLUL absolut, Dumnezeu nu are limite!
(Gândiți-vă la logistica lui Moise când a trecut Marea Roșie.)
- 2. Dumnezeu nu doarme niciodată (versetele 27–28)**
 - a. Dumnezeu nu este niciodată obosit.
 - b. El nu are niciodată „O ZI PROASTĂ”
 - c. El nu se înșală, nu uită niciodată nimic
 - d. El nu doarme niciodată („nu adoarme la locul de muncă”, în ciuda acuzațiilor lui Israel)
Psalmul 121:4 – „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel.”

CONCLUZIE

Dumnezeu ne dă puterea Lui (versetele 29–31)

- El ne dă tărie în slăbiciunile noastre;
- „El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.” Isaia 40:29
- El ne dă abilitatea Lui când avem nevoie;
„Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc.”
Isaia 40:31

Frank Vice mobilizează bisericile la misiune mondială punând în legătură pastorii și bisericile cu misionarii și câmpul de misiune.
El este pastor și misionar.